

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСЪТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Одтъленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЖТИ МЕСЕЧНО

За обявления се плаща по споразумение

Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се из-
пращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“
ул. „Полков. Минковъ“ № 24—Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до
касиера на св. Митрополия — Варна

ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА и РОЖД. ХРИСТОВО

Рождество Христово

Ако имате въра колкото едно сина-
пово зърно и кажете на тая планина
да се дигне отъ тукъ и да иде тамъ,
тя ще ви послуша.

Съ въра, българскиятъ народъ прека-
ра петстотинъ години двойно робство
и не изчезна като нация.

Съ въра, нашитѣ бащи и дѣди пре-
възможнаха силитѣ на Отоманската
империя, както и интригитѣ на все-
ленската патриаршия и получиша сво-
ята свобода.

Съ въра, ние понесохме и победих-
ме тежките нещастия и жестокитѣ
диктати наложени ни отъ самозабра-
вилитѣ се и надменни победители
отъ миналата свѣтова война, и ус-
пѣхме отново да се отърсимъ отъ
тѣхъ и да изградимъ щастieto на
своя народъ

Съ въра въ какво?

Въ нашето свѣтло бждаше, въ твор-
ческитѣ сили на нашия народъ, въ
тържеството на правдата, която пре-
ди двадесетъ вѣка се роди въ Вит-
леемскитѣ ясли.

Роди се тая правда въ беднитѣ
Ясли, но тя разтрепери всички тира-
ни въ свѣта, както и царскитѣ тро-
нове.

Това бѣше първото знамение, че
бждащото и величието на народи-
тѣ, тѣхното развитие и творчески
замахъ, не може да се гради трай-
но върху насилието, неправдата,
грабежа, лъжата и грубата мате-
риална сила.

После дойде изкушението. Сатана-
та предложи на Христа всички свѣ-
товни блага, само и само Той да
се откаже отъ свѣтата правда и
и отъ Своята сѣщностъ. Но, по-
лучи отговоръ: „Махни се отъ менъ,
Сатано!“

Най-сетне, разпнаха Спасителя, но,
убиха ли правдата?

— Не!

Днесъ милиони чловѣци вѣр-
катъ въ нея, макаръ, че тържес-
твото на грубата сила и на без-
предѣлния егоизъмъ на безсрамие-
то и безочие, още се мжчатъ да
душатъ свѣта и да стѣгатъ вери-
гитѣ на поробенитѣ народи, най-
безмилостно избивани и експлоа-
тирани. Бавно, но сигурно, обезвѣ-
рването овладява свѣта, поради
ужаситѣ на сегашната война. Всѣ-
ки день, обаче, свѣтовнитѣ тира-
ни, океанскитѣ пирати и орждия-
та на юдо-масонитѣ — съ тѣхното
злато, отгнѣпватъ мѣстото си на
духа на творчеството, което разчи-
ства пѣтя на правдата, и бавно, но
сигурно, вѣрата въ свѣтлото бжде-
ще на утрешния день повдига ду-
ха и енергията на човѣчеството!

Днесъ, ние сме тамъ, гдето бѣхме
и вчера; утре ще отидемъ още по-
напредъ! Бждащото е на младитѣ и
жизнеспособни народи, които оби-
чатъ труда и сж готови за всѣка
саможертва, която осигурява благо-
денствието на народа имъ.

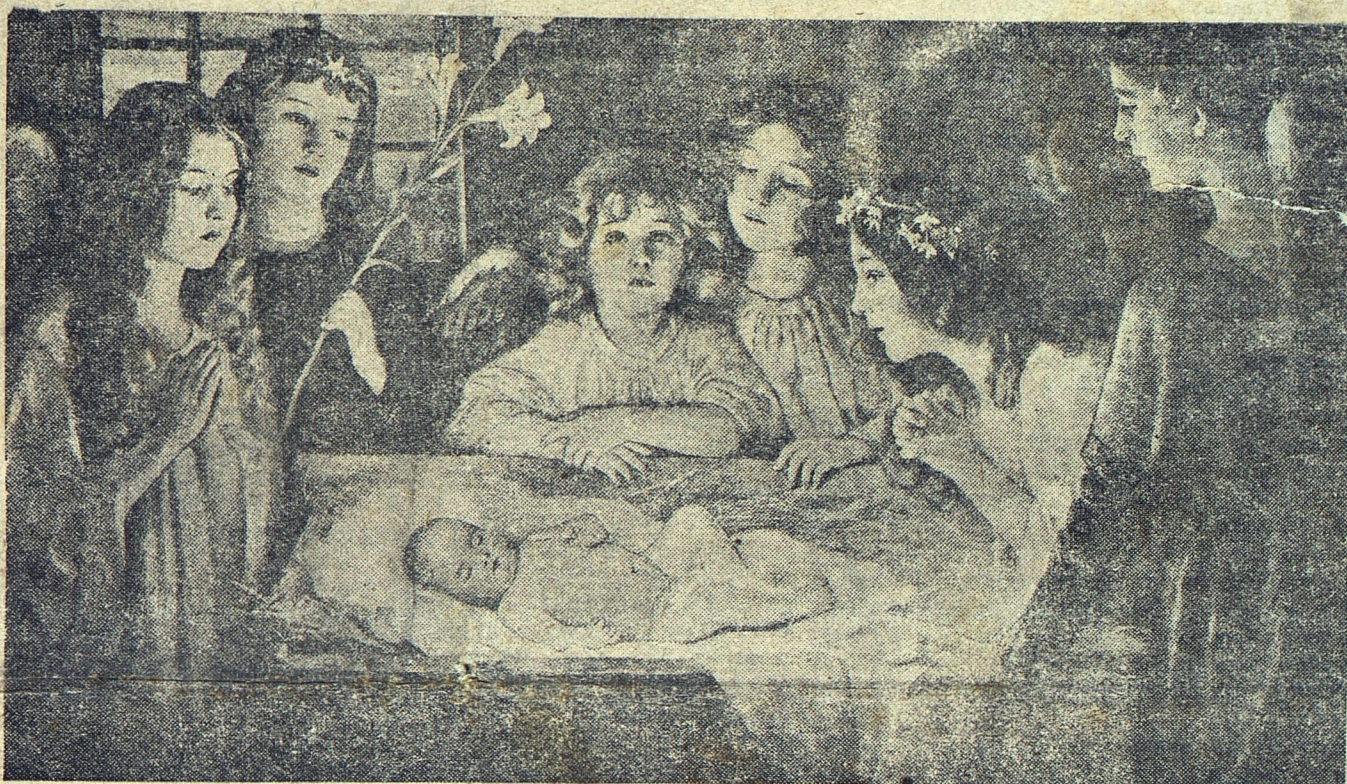
Защото правдата, която поискаха
да убиятъ съ насилие преди два-
десетъ вѣка — като я разпнаха на
крѣста — е съ насъ.

Тогава тя, въ лицето на Христа
Иисуса възкрѣсна отъ гроба. Днесъ
сѣщата тази правда възкрѣсва отъ
гробоветѣ на милиони мжченици
борци.

За това, вѣрата въ нея расте не
съ вѣкове, не съ години и не дори и
съ дни, а расте съ часове.

Честито Рождество Христово!

В-къ „ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА“

Витлеемскитѣ ясли

Когато чашата на човѣшки-
тѣ злини прелѣ, когато лю-
бовта къмъ Бога и ближни-
тѣ бѣ изчезнала отъ човѣш-
ката душа, а на мѣстото имъ
се възпари гордостъта, же-
стокостъта и убийствената не-
навистъ; когато милостъта и
състраданията предъ свѣтов-
ната скръбъ се превърнаха
въ жестокости и въ каменно
безразличие; когато на вѣра-
та въ истинския Богъ, Тво-
рецъ и вѣченъ Промислителъ
на вселената, се противопос-
тавише съ упоритостъ фал-
шивата вѣра въ идолитѣ, дѣ-
ло на човѣшката фантазия и
на длетото на езическата
рѣжка, се роди отъ пречистата
св. Дева Мария въ Витлеем-
скитѣ ясли, подъ кроткия и
невиненъ погледъ на живот-
нитѣ, Спасителътъ на свѣта
— **Младенецътъ Иисусъ Христосъ.**

Това единствено по рода си
и ненадминато по величие и
значение събитие, стана по
изволението Божие, въ най-
скромна и бедна обстановка.
Но тъкмо поради това, то е
толкова свето и проникнато
отъ мистиката на новата
християнска вѣра, която вед-
но съ малкото Отроче се яви
въ свѣта, чрезъ девствената
утроба на св. Дева Мария.

Гордостъта и надменността
бѣха пжтежитѣ, по които
злото влѣзе въ живота; сми-
рението и скромността — бѣ-
ха опредѣлени да сразятъ
злото и да превърнатъ поро-

ка въ добродетель.

Следователно, ето защо,
Синътъ Божий не се роди ка-
то човѣкъ, въ луксозни и
пищни дворци, пълни съ
шумъ и суетностъ, а се роди
въ Витлеемскитѣ ясли —
всрѣдъ особена божествена
тишина и уединеностъ, която
и днесъ поражда човѣка съ
своята простота и мистици-
зъмъ.

За този, който търси сми-
съла и разума, това е най-
високия и блестящъ при-
мѣръ отъ светостъ и смире-
ние — даденъ на човѣчество-
то. Именно, това смирение и
овчарска проста обстановка,
всрѣдъ която Синътъ Божий
за пръвъ пжтъ, като Младе-
нецъ, видѣ свѣтлината на
деня, трѣбваше да победи
свѣта и ни спаси отъ вѣчна-
та присѣда на смъртъта. Ми-
рътъ, спокойствието и блага-
та воля, слѣзоха тогава
всрѣдъ воюващитѣ и до гуша
погнѣнали въ кръвъ народи,
заедно съ пѣсенъта на анге-
литѣ: „**Слава на Бога въ
висинитѣ, на земята
миръ, между човѣцитѣ
благоволение!**“

Малкото, тихо и почти
неизвестно до тогава градче
Витлеемъ, изведнажъ стана
центъръ на единъ божест-
венъ факелъ, отъ който се
излъчваха лжчезарни лжчи,
носители на божествената
свѣтлина, предвестници на
най-бунтарската духовна ре-
волюция, **която е христия-**

нството.

Досѣгнитѣ основи на ста-
рия езически свѣтъ, разядени
отъ бацила на социалното и
морално разложение, веднага
се стопиха предъ топлитѣ
лжчи на сияющата звезда,
която освѣтаи Палестинския
небосклонъ.

Новъ свѣтъ се раждаше. Цѣ-
лата земя смѣни премѣната
си, съ сѣизането по нейнитѣ
поля на Бога — подъ човѣшки
образъ.

Небето и земята се побрати-
миха.

Богъ даде на свѣта, който
се давѣше вече въ морето на
грѣха и беззаконията, единъ
спасителенъ мостъ. И на чо-
вѣка не оставаше нищо дру-
го, освенъ да се хване съ вѣ-
ра за тоя мостъ, за да се до-
бере до спасителния брѣгъ.

Но, колцина правятъ усилия
да сторятъ това?

Свѣтътъ безспирно и безъ
почивка бѣга по земни блага
и удоволствия, като напълно
забравя всичко божествено,
всичко небесно.

Уви! Дванадесетия часъ на-
стана! Свѣта изъ основи се
тресе. Всичко е възстанало
съ пушка въ ръце. Искра се
новъ редъ, новъ строй — гдето
братството и мира да се срещ-
натъ, правдата и справедли-
востъта да се разпѣлуватъ.

Поне сега, въ тия дни на
благочестие и чистота, когато
Христосъ Младенецътъ се
роди по плътъ, за да заживѣе
всрѣдъ насъ, за моментъ, нека
се откъснемъ отъ злобата на
деня и отъ земнитѣ грижи,
които ни погашатъ до пѣл-
ното ни отчуждаване отъ Бо-
га и нека стоплимъ душитѣ
и сръдцата си при звездата,
която днесъ живо грѣе и
блестя, не само върху Витле-
емъ, а и надъ цѣлото христия-
нско небе.

Народни обичаи, свързани с Рождество Христово

У насъ празникътъ Рождество Христово носи народното название Коледа. Народътъ различава Малка Коледа, въ който денъ се е родилъ Млада Бога и Голѣма Коледа — празнуване раждането на Христа.

МАЛКА КОЛЕДА.

Названието „Малка Коледа“, въ различните мѣста на България, носи и други названия: „Манечкото Коледо“, „Сука Коледа“, „Крачунъ“ и др. Споредъ народното вѣрване, Божя Майка се е замъчила отъ Игнаждень и родила Млада Бога на Малка Коледа, но обадила на другия денъ (Голѣма Коледа), както това става въ обикновения животъ. Ето защо, този денъ се празнува като Коледа и е празникъ на децата.

На този денъ празненството се върти около коледарчетата момчета и тѣхнитѣ „слави и пѣсни.“

Рано сутринтъ, преди зори, домакинята приготвя малки хлѣбчета, съ които ще посрѣща и дарува коледарчетата.

Названието на хлѣбчетата е различно: кофрѣги, кравай, кравайче, колаче.

Коледарчетата сж момчета отъ 7—12 (14) години. На този денъ тѣ на групички по трима четирима трѣбватъ много рано, отъ срднощъ и ходятъ въ къщитѣ на роднини, на съседи и на всички други, колкото успѣятъ до обѣдъ. Това ходене се казва „коледуване“ или „коледване.“

Коледарчетата сж нѣщо, като предвестници, че вече Млада Бога се родилъ. Тукъ има кратки слави и припѣви.

Като влѣзатъ въ къщи, посрещнати отъ домакинитѣ, (нѣкъде) коледаритѣ питатъ: „Славите ли Млада Бога?“ т. е. вѣрвате ли, че се е родилъ Млада Бога, на което домакинитѣ отговарятъ: „Славимъ Млада Бога.“

Нѣкъде коледарчетата се спиратъ на къщната врата, дега ги посрѣща най-старата жена-дома-

кинка, носѣща въ ржцетѣ си сито съ пшеница.

Тя заграбва тази пшеница и ги посипва, а тѣ презъ това време удрятъ съ тоягата-коледница на прага и изричатъ благословия за умножаване пшеницата и ймането въ тоя домъ.

Веднага следъ благословията нѣкъде като отгласъ, домакинитѣ отговарятъ съ думитѣ: „Аминъ, дай Боже!“

На нѣкои мѣста въ България (Софийско и Орханйско), следъ благословията изпѣватъ тази пѣсничка:

„Буй, буй, Коледо,
Долѣтъха два гълъба,
Та паднаха на орѣше,
Огършиха по пръчица,
Занесоха на златаре,
Да имъ коватъ златни ключи,
Да отключатъ небо-земя,
Да отпуснатъ дребни деца,
Да прославятъ Млада Бога.
Отключиха небо-земя,
Отпуснаха дребни деца,
Прославиха Млада Бога.
Колко звезди по небето,
Толко здраве вътая къща,
Теба пѣемъ, домакине!“

Очевидно, въ тази народна пѣсенъ се проявява християнската представа за явяването на ангели на небето, които пѣли хвалебни пѣсни за новородения Младенецъ — Христосъ, а коледарчетата сж овчаритѣ, които първи се удостоили съ своитѣ чисти сърдца да чуятъ хвалебнитѣ пѣсни. Тѣзи народни пѣсни днесъ на много мѣста сж изчезнали или изоставени.

Следъ свършване благословиитѣ, коледарчетата биватъ подарявани съ по едно кравайче и сушени овоцѣ, споредъ каквито се раждатъ въ селището. Така нѣкъде имъ даватъ сушени круши, сливи, орѣхи; нѣкъде варени кестени, нѣкъде ябълки или грозде.

На този денъ за обѣдъ се готви: фасулъ, пълнени пиперки и сарми.

Свещ. Антимъ Еневъ

Праздници и пиянство

Настѣпватъ свѣтлихъ Рождественски праздници. Нѣкои сж прекарвали времето въ постъ и молитви, други — не, но всички очакватъ отъ тѣхъ нѣщо весело, радостно и тържествено. Да! Всички чакатъ съ повишено настроение и радост, най-големия зименъ празникъ — Рождество Христово, но дали тази радостъ ще донесе Христосъ и Неговото възвишено учение? Дали нѣкой очаква, че вѣрата въ Христа и Неговото учение ще внесе радостъ въ неговия домъ и семейство? Нищо подобно. Съ малки изключения, всѣки си мисли за хубавото и угоено прѣсе, за червеното винце — и въобще гуляитѣ и веселбитѣ, които му предстоятъ. За жалостъ, свѣтитѣ Христови праздници всѣка година се оскверняватъ отъ веселото винце.

Малцина очакватъ отъ тѣзи праздници — духовно спокойствие, духовна радостъ — радостъта, която ще донесе нашия Спасителъ — Христосъ. Зайно е, че на текива празд-

и братъ му Констанций, подбутванъ отъ арианитѣ, предупредилъ Атанасия да напусне Александрия.

И веднажъ, когато епископътъ извършвалъ вечерното богослужение, войска нахълтала въ храма, за да го вземе. Той, обаче, успѣлъ да се укрие и се оттегилъ въ пустинята египетска.

Това е третото му отстраняване. Когато на престола се възкачилъ императоръ Юлианъ, върналъ отъ заточение всички изгнаници по църковни дѣла. Върналъ се (за трети пътъ) и Атанасий.

Но като забелязалъ Юлианъ (нариченъ отъстъпникътъ, защото мразѣлъ християнската вѣра и отстъпилъ отъ нея), че благочестието се увеличава и разпространява, възбудилъ ново гонение противъ Атанасия, като го обвинявалъ, че нѣмалъ право да си заеме епархията. Пратилъ войници да го заловятъ, но епископътъ се качилъ на една лодка и се спусналъ по течението на р. Нилъ. Войницитѣ хукнали по дирѣ му. Щѣли били да го застигнатъ, но той, при единъ завѣс на рѣката, заповѣдалъ на гребцитѣ да върнатъ лодката на обратна посока. И така минали покрай самитѣ войници, безъ да ги познаятъ.

Скоро умрѣлъ Юлианъ и епископъ Атанасий за четвърти пътъ се върналъ на катедрата си.

Обаче, при императора Валента билъ билъ принуденъ за пети пътъ да я напусне. Но народътъ силно възнегуудувалъ и Валентъ, боейки се отъ смутозе, позволилъ на свѣтитѣя да заеме отново (за пети пътъ) архипастирския си престолъ.

Последнитѣ си години св. Атанасий прекаралъ въ Александрия въ постоянни трудове и борба противъ ересъта и грижи за да възвори миръ и единомислие въ силно развълнуваната църква Христова.

Той починалъ на 80 годишна възраст.

У насъ, отъ най-стари времена, денътъ на св. Атанасия се свързва съ начало на затоплянето. Дори турцитѣ вѣрвали, че Атанасовденъ е началото на лѣтото. „Атанасъ гелди, язъ гелди“, т. е., „Атанасъ дойде лѣтото е дошло“.

Не мене ми се струва, че хората изпущатъ при изговора на турската поговорка, една буква, която съвсемъ промѣня смисъла. И то не е „ЯЗъ гелди“, ами е „АЯЗъ гелди.“ А АЯЗъ значи студъ, замръзъ.

И наистина, какъ можемъ да очакваме лѣто на 18 януарий (по стария стилъ), когато напредъ стои още Малкъ Сѣчко, който е казалъ, че, ако не го е срамъ отъ батя си, щѣлъ да замрази гърнето на огъня!.

Ат. п. Маджаровъ
свещеноикономъ

ници ставатъ най-много свади, разпри и побоища — и се пълнятъ участитѣ.

Мнозинството отъ хората на тѣзи праздници посещава църковнитѣ служби, пали свѣщи, но мисълъта на всѣки е за печената гостба и червеното винце. Сжщо така, презъ тѣзи праздници обикновено явление е, да се ходи на гости и да се препива повече. Значи, всѣки чака тѣзи праздници, за да се наяде и препие, а не за да почерпи нѣщо полезно отъ тѣхъ. Добре е — тия дни на ядене и пиене — да се обърнатъ въ истински свѣтли праздници. Добре би било — тия дни на духовенъ животъ — да се прекаратъ въ изучаване на Христовото учение, евангелскитѣ принципи и начала, които наистина биха спасили човѣчеството, ако се приложиха въ живота.

Като поздравяваме и сърадваме всички православни християни съ настѣпващитѣ рождественски и другитѣ голѣми зимни праздници, молисуваме имъ отъ Бога — крепко здраве, дълъгъ животъ, щастливи дни и да се поучатъ отъ Христовото учение и принципи.

Да се усвоятъ евангелскитѣ начала и да се прилагатъ въ живата на отдѣлния човѣкъ и между обществото и тогава нѣма да има кърви, раздори и войни по земната ширъ, а човѣчеството ще се радва на миръ и благи и щастливи дни.

свещ. Маринъ Йоновъ

Лукавиятъ...

Не забравяй никога, че дяволътъ неспирно се стреми да затрупа нашата душа съ своята нечистота. Отъ нея ние имаме винаги у себе си — много и разнообразна. И така, вражда ли затъмнява твоето сърдечно око, гордостъ ли, нетърпение и раздражителностъ ли, страхъ за имуществото, твое или на брата ти, (разбирай скъперничество и сребролюбие), враждебни и обидни думи къмъ другитѣ ли, униние, отчаяние, завистъ ли, съмнение ли, маловѣрие или невѣрие въ небеснитѣ истини, щестлавие ли, леностъ къмъ молитвата и къмъ всѣко добро дѣло ли и, въобще, къмъ дългъ и служба, — ти си знай, всичко иде отъ него, отъ лукавия, затова упорствуй въ сърдцето си, бди на шрекъ и всѣкога говори ясно:

— Това е дяволска нечистота, адски мракъ!

Съ вѣра въ Бога, трезвенъ и внимателенъ къмъ себе си и съ помощта Божия може да избѣгнешъ дяволската нечистота и тъмнина. Който е роденъ отъ Бога, той следи надъ себе си и лукавиятъ не се докосва до него (1 Иоан. 5, 18).

п. Дошо

Ближниятъ

Ближниятъ — това съмъ азъ, сжщиятъ образъ Божи, и, щомъ и той е това, което съмъ азъ, то трѣбва и да го обичамъ така, както обичамъ себе си „Возлюбиши искренняго своего яко самъ себе“ (Мат. 22, 39). Трѣбва да се грижа за него като за своя плътъ и кръвъ, да се обръщамъ къмъ него съ любовъ — кротко и ласкаво, да му прощавамъ грѣшкитѣ, както прѣщавамъ своитѣ, както жадувамъ за прошка и снизхождение отъ другитѣ хора за моитѣ слабости. Да, така! Защото отъ другитѣ хора азъ искамъ да говорятъ за моитѣ слабости ласкаво, кротко, любезно, да покриватъ всичко съ добра воля.

Четете въкъ
„Хрис. защита“

СВЕТИ МЪЧЕНИЦИ

Св. Атанасий Велики

Днесъ, 31 януарий, е денътъ на св. Атанасия (Атанасовденъ).

Тоя чутовень великанъ на Христовата църква е роденъ въ гр. Александрия Египетска въ края на III вѣкъ. Умрѣлъ все тамъ на 80 годишна възраст, въ 373 год. сл. Христа.

Кой е св. Атанасий?

Още момче, той билъ забелязанъ отъ тогавашния Александрийски епископъ Александра, че има отлични дарби и реаностъ къмъ изучаване св. Писание, та го взелъ подъ свое покровителство и се погрижилъ за неговото възпитание. Като порасналъ Атанасий, епископътъ го ржкоположилъ за дяконъ.

По него време билъ свиканъ първиятъ вселенски съборъ. На него присѣствувалъ, заедно съ епископа Александра, и дякона Атанасий, който взелъ живо участие въ работитѣ на събора и особено се отличилъ въ спороветѣ си съ Ария еретикътъ.

Наскоро следъ връщането си отъ Никея, еп. Александъръ починалъ. Изборътъ за неговъ замѣстникъ падналъ върху Атанасия и, на 28 годишна възраст, билъ ржкоположенъ за епископъ.

Изначало, животътъ и работата на новия епископъ вървѣли спокойно. Но арианитѣ не могли да простятъ за поражението на Ария въ събора, та започнали противъ Атанасия жестока война. Заредили се смутове. Целъта била, да се върне Арий отъ заточение. Това станало, но Атанасий не го приелъ въ църквата, понеже отричалъ

(Арий) божеството на Исуса Христа.

Гоненията с анали по-ожесточени, докле най-после враговетѣ му успѣли да издействуватъ отъ императора да заточи Атанасия. И той билъ заточенъ въ Галия, въ гр. Триръ, гдето престоялъ до смъртъта на императора (Константина).

Безкрай, а билъ радостъта на пасгвото му при лазръщането на Атанасия.

Но враговетѣ му не спѣли. Тѣ убедили новия императоръ да обяви, че връщането на св. Атанасия въ Александрия е противозаконно. И било решено, да се назначи новъ епископъ. Понеже народътъ не искалъ да признае новия епископъ, Атанасий, за да не стане причина за разпра, доброволно напусналъ престола и заминалъ за Римъ, гдето билъ приетъ твърде благосклонно отъ папа Юлиана и императора Констанса. Тамъ той можелъ да живѣе спокойно, но го смущавали веститѣ отъ Александрия, гдето православнитѣ били гонени и преследвани.

Между това, двата събора, единиятъ въ Римъ, другиятъ въ Сердика (сегашната наша столица), разгледали обвиненията срещу Атанасия и признали неговата невинностъ.

И тѣй, следъ седемгодишно отсѣствие, епископъ Атанасий за втори пътъ се върналъ на катедрата си.

Но спокойствието не траяло дълго. Императоръ Констансъ умрѣлъ

Исторически основни

Историята на един народ отразява в себе си цялостта неговия минал живот с всичките му слабости и добродетели. Във историческото минало на народа ни, ние можем и трябва да открием основните, върху които е градена националната духовна и материална мощ. Приемствеността между поколенията и националната солидарност е необходимата предпоставка за правилното национално развитие. Настоящото ще трябва да се гради и бъдещето да се проектира само на исторически оформилите се основи на националния ни живот. Скъсяването с историческия опит е катастрофално по последиците си за настоящия и бъдещ живот на нацията ни.

Един критичен поглед на нашата отечествена история ще ни накара по необходимост да признаем, че най-здравите психологически основи на народния ни живот сж здравите религиозни и национални чувства. Във истинността на това твърдение ни убеждава цялата ни история. Епохите на св. Царь Бориса, Симеона, Иванъ Асеня, Иванъ Александра и възрожденето бяха епохи на стихийен религиозно-национален устрем. Не въ името ли на свободен религиозно-църковен и национално-политически живот се изгради величавата борба на възрожденето ни през миналия век? Жертвите на скъпите герои от тая епоха не бяха ли продиктувани от тези две най-творчески стихии на човешката природа? Безспорно да! Подемът въ развитието на религиозното и национално чувство всъкога въ историята ни е бил условие за държавна мощ и културен възход. Всъкога, когато въ това отношение е имало упадък, резултатът сж били печални. Епохите на Петра и Шишмановци сж достатъчно доказателство за това.

Следъ като, обаче, нашия народ извоюва свободата си, той почна

съ бързо темпо да гради новия си живот. Новите строители, под силното влияние на западно-европейски философски и социално-политически учения и движения не съзнателно, може би, почнаха постепенно да използват националния ни живот от историческия му релси. Националния ни корабъ почна да се плъзга по една посока, която за съжаление, го завеждаше въ задънена улица или към катастрофа. Основните добродетели на възрождането — национализъм и религиозно-християнска вяра, бяха почти отречени въ съзнанието на големия процент от интелгенцията ни. Но не само това, тѣ бяха дори осмѣни и окарикатурени. Всѣки, който дръзнѣше, до скоро време, да се нарече националистъ или да прояви религиозност, биваше заклеяванъ като изостаналъ отъ времето си, като невежъ и малокултуренъ.

Резултатътъ сж на лице. Политическия ни животъ стигна до политически развратъ. Социалниятъ противоречия се изостриха до голѣма степен и предвещаваха голѣми и опасни конфликти. Народниятъ моралъ отпадна. Нравитѣ се разхлабиха. Духовното единство бѣ застрашено смъртно. Безкористност, доблестъ, почтеностъ, като лични и обществени добродетели, почти изчезнаха. Всички тия признаци вѣщаеха опасенъ край.

Но нацията затова е вѣчна, защото намира постоянно сили, за да се обновява и възстановява. Добри български общественици и на първо мѣсто родната църква, вѣковния стражъ на националния ни духовенъ животъ, нададоха тревоженъ сигналъ за предстояща опасностъ. Даде се лозунгъ за нова епоха, за новъ националенъ животъ „назадъ къмъ възрождането!“ Това ще рече: „спрете националния корабъ!“ Линията, въ която е трѣгналъ е глуха. Завъртете кормилото на 180° къмъ изходната му историческа точка, за

Рождество Христово

Ще чакатъ милиони тая нощъ подъ снѣговетъ да грѣйне отъ небето Чудната Звезда, надъ Витлеемъ да слѣзе чудото презъ вѣковетъ и сгрѣе съ надежда всѣка хижа всѣки домъ.

Ще трепка свѣтлинка предъ Богоматерь, притиснала Детето нѣжно до гърди, предъ погледитъ вопиющи — кротко ще ни гледа — свидетелка на страшни и кошмарни дни.

Ще чакаме отново кроткия Христосъ да се роди, да грѣйне пакъ Звездата и пакъ да хвърли свѣтълъ мостъ между небето свѣтло и земята.

Въ тревога тѣй ще чакаме небето да се цѣлуе кротко съ земята безъ да видимъ Бога въ сърдцето и звездата свѣтла въ душата.

Човѣчеството въ страхъ ще чака пакъ да види въ небето свѣтълъ знакъ, когато сатаната съ изтрѣпналъ ножъ ще бди въ тая толкозъ свята нощъ.

Ще чакатъ хижитъ подъ снѣговетъ да се роди Христосъ — очаквания блѣнъ — за новата Голгота и въ пепелта на вѣковетъ ще свѣти пакъ надеждата предъ ужаса на утрешния день.

Свещ. И. НИЧЕВЪ

да го поставимъ въ посоката, която отъ вѣкове е следвалъ той!“ Този повикъ прояви волята за животъ и творчество на нацията ни, но на здравитъ и исторически изпитани основи — християнството и национализъмътъ.

Пътътъ е добре схванатъ. Само по него ще може да се стигне до изграждане духовното и материално величие на обединена България. Тоя пътъ ще бжде спасителенъ за нацията ни само тогава, когато се следва искрено и творчески отъ тези, които творятъ всестранный животъ на народа ни. Когато само се пише или само говори, но примѣрътъ и животътъ не сж въ хармония съ тая основна идея на националното ни развитие, тогава резултатътъ ще бждатъ отрицателни. Това е основната линия на националното развитие и всѣки който не я сподѣля, нѣма мѣсто въ ръководния кадъръ на народността ни животъ.

Моите мисли

Моето щастие и моето нещастие се криятъ въ моите скрити сърдечни мисли и настроения. Когато тѣ биватъ въ хармония съ истината Божия и волята Му, тогава азъ бивамъ спокоенъ и съмъ изпълненъ съ духовна свѣтлина, радостъ и щастие. Не бжда ли въ съгласие съ Бога, тогава ставамъ неспокоенъ, душата ми се пълни съ мракъ, тежестъ, униние. Щомъ въ сърдцето ми влѣзатъ топли и угодни Богу мисли и настроения, ставамъ отново спокоенъ и щастливъ.

Всѣки, който манкира отъ дългата си, да се съобразява съ тези исторически основи на живота ни, е вредителъ и трѣбва да бжде поставенъ подъ ударитъ на закона.

свещ. Маринъ п. Ивановъ

Любомиръ Бобевски

СРЕЩУ РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

(Коледенъ разказъ)

Тя бѣ стройна като тополя, хубава бѣ като джга и лека като тихъ пролѣтенъ вѣтрецъ.

Очитъ и бѣха теменужни, коситѣ и приличаха на узрѣли житни класове, на бузитѣ и цвѣтѣше аленъ макъ, а кърваво-червенъ карамфилъ ухаеше на устнитѣ ѝ.

Името ѝ бѣ Младенка, дъщеря на скроменъ народенъ учителъ, който бѣ влѣзълъ въ години и пенсиониранъ.

Бащата на Младенка ѝ даде добро възпитание, а наредъ съ него, той украси ума ѝ съ мѣдростъ и знание.

Стариятъ учителъ Трайко бѣ изгубилъ другарката си въ живота, като се утѣшаваше съ милото си, кротко и добродушно момиченце, което растѣше и крепѣше подъ лжчитѣ на неговия погледъ и грижи.

Добриня — майката на малката Младенка, остави въ наследство на невръстната си дъщеря своя благъ характеръ, своето милостиво сърдце и човѣчностъ.

Той — киприятъ и напетъ Детелинъ, несмущаванъ отъ дѣлничното и сивото въ живота, което прави човѣка дребнавъ, се упиваше отъ прелеститѣ и чара на природата, съсърдоточила красотитѣ и ценноститѣ си въ искрещия взоръ и трепетното сърдце на гиздоликата Младенка.

И когато тѣ се срещнаха за прѣвъ пътъ, той усети, че сърдцето му хвъркна и кацна въ гърдитѣ на нѣжното девойче — Младенка.

Когато тя го стрелна съ погледа си подъ цѣвналитѣ злато-жълти липи въ привечеренъ часъ, устнитѣ ѝ едвамъ мръднаха и глухо пошпѣнаха:

— Ето приказниятъ принцъ, за който

душата ми мечтае и който въ вълшебнитѣ си снѣнча виждамъ господаръ на блѣскавитѣ царски чертози, издигнати въ сърдцето ми.

Тая среща бѣ сждбоносна за тия две млади сжщества, за които дванадесетъ месеци отъ годината бѣха слѣти въ единъ — благоухания май.

Тѣ се разбраха и срещитѣ имъ зачестиха, кога въ ранни зори, въ който сладкопояна чучулига извиваше чудния си гласъ, кога по пладне, когато стихваше чиста, звучна пѣсенъ подъ зноя на огненогрудно слѣнце, кога по здрачъ или въ тъмно. И въ мимолѣтенъ унесъ, тѣ виждаха всичко обкичено съ цвѣта и посипано съ лжчи.

Тѣ не гледаха свѣта съ очитѣ. Нито живота, тѣй ризнообразенъ и обвитъ съ тайнственостъ и загадки.

Тѣ бѣха слѣпи за суетата и злочестнитѣ, които дебнатъ човѣка въ стѣпкитѣ му.

Тѣ виждаха само звезди, луна, свѣтулчици, пѣщи поточета и водоскоци, красиви хоризонти, китни градини и слави — рая на земята.

Детелинъ бѣ кражгълъ сиракъ.

Пътътъ на неговия нерадостенъ животъ до описаната му среща съ Младенка влѣзваше отъ локви и бунища.

Съ трудъ, воля и търпение, той успѣ да стѣпи на нозетѣ си и да облѣче душата си съ благородство и любовъ.

Детелинъ не бѣ робъ на низки страсти, нито бѣ слуга на пороци и поквара, защото имаше за щитъ и мечъ надежда въ Бога и вѣра въ себе си.

Бащата на Младенка следѣше развоя на тая чарующа любовъ, слетѣла отъ приказенъ миръ на тия млади, пълни

съ цвѣтуща красота и пречудни мечти, сжщества.

И самотенъ, като откъснатъ отъ зѣлъ есененъ вѣтрѣръ листъ, се почувствува той, когато вдигна дѣсница и благослови лазурната любовъ на дъщеря си и нейния избранникъ.

Дълбока скръбъ сломи душата на тоя новъ страдалецъ, защото милото му дете щѣше да дѣли обичта и любовта си не вече съ него, а съ оногова, съ когото я обвързваше брачна клетва.

Залинъ той и закрѣя като цвѣте въ засуха, ако и да бѣ ограденъ съ внимание и грижа отъ зетъ и дъщеря.

Не мина много и стариятъ учителъ се прости за винаги съ красивия и хубавъ Божий свѣтъ.

Затече тихо и красиво животътъ на младитѣ новодошци, подобно бистра вода между росноцвѣтни ливади.

Младостта на тая двойка се заниза въ сладостна забрава, въ розови мечти и златни снѣнча.

Тѣхната малка ладийка ги понесе върху синитѣ вълни на живота къмъ слънчеви брѣгове, дето цвѣти щастие и радостъ.

Приютили се като лекокрили пѣснопийни птиченца въ топлото си гнѣздице, тѣ бѣха чужди за острожбата скръбъ, която стелѣше пътя си съ черни цвѣта, огнени въздишки и горчиви сълзи.

Злокобната вещица Сждба, която не познава свѣтъ и страхъ, а е жестока, студена и мрачна, се помжчи да хвърли разочарование въ душигѣ на Младенка и Детелинъ.

Въ сърдцата и въ душигѣ на тая млада и честита двойка ухаеше дълга пролѣтъ, пълна съ поточета, птички и цвѣта.

Детелинъ уважаваше своята другарка, която небето му изпрати за радостъ и утеха въ скучната му и нетърпима самотностъ.

Младенка разведри душата на своя

милъ и скъпъ другаръ, пълна съ неведома тѣжга, въ която тѣнѣше и се губѣше, и съ своего крѣпно чуруликане го въведе въ чертозитѣ на приказенъ миръ.

Младата жена надеждно и съ вѣра обичаше своя другаръ, отреденъ ѝ отъ Бога. Въ неговото лице тя виждаше силната подкрепа, безъ която би рухнала въ живота. Пламъкътъ на истинската любовъ къмъ избранника ѝ нестихно лумтѣше въ гърдитѣ ѝ.

Тя не забрави гроба на татко си.

Въ свободнитѣ си часове, когато Детелинъ бѣ заетъ съ работа, тя отиваше и кичеше гроба на татко си съ прѣсни и дѣхави цвѣта. И съ тихи скръбни слова изливаше мжката си надъ студената прѣстъ на бациния си гробъ. Колѣничала предъ побития дървенъ кръстъ съ молитвено вдигнати ржце, изпросваше милостъ отъ Горе за грѣховетѣ на татка си.

Три години изтекоха срѣдъ сияние и свѣтлина, които не прибули сиво облаче въ живота имъ.

Въ пурпуренъ отблѣсъкъ залѣзваше всѣки Божий день за тѣхъ, за да изгрѣе въ ранно утро съ свежестъ и красота.

Презъ тия три години нито единъ мигъ не бѣ помраченъ и гарванъ черъ не прехвъркна на прокоба надъ тѣхната стрѣха, подъ която се пѣеше победната пѣсенъ на тържествуващата любовъ.

Благодарствени псалми се ронѣха отъ тѣхнитѣ уста къмъ Промислителя, Който щедро имъ поднасяше животносна хлѣбъ и вода, за които оскждната човѣшка душа вѣчно жадува и гладува.

— Господи Боже нашъ, — обръщаха се тѣ и двамата съ скръстени на гърди ржце, застанали смиренно предъ Разпятieto, — на Тебе, Който си направи небесата, като си ги подпрѣлъ съ плещитѣ на вѣчната любовъ, се молимъ и просимъ, да благословишъ нашия домъ, като нарушишъ тишината и

Св. мъченик Архидяконъ Стефанъ

Отче! прости имъ защото тѣ не знаятъ
какво правятъ.

(Лук. 23. 35)

Винаги, но най-много днесъ, истински подвигъ е да си християнинъ. Защо? Защото непрестанно трѣбва да се боришъ съ тъмнината, съ съвременнитѣ езичници и най-после и съ себе си. Защото, да се боришъ съ себе си, да задушишъ прищѣвките си, да се откажешъ отъ много удоволствия и наслади, да се опълчишъ противъ страстите си, тъй дълбоко закрепостени въ самия тебъ — не е лесна работа.

Когато нѣкой ти е напакоствилъ, мисълта да си отмишишъ те бързо завладява. Мжно е да останешъ господаръ на себе си и великодушно да му простишъ. Когато сме спокойни, казваме, че проската е добра и достойна за човѣка, защото тя го издига предъ собственикъ му очи. Чрезъ нея по-скоро се унищожаватъ враговетъ; приятелството наново се възобновява и омразата изчезва.

Когато дойде, обаче, думата, ти самъ да забравишъ и простишъ страданията и причиненитѣ ти мъки, ти мжно се решаваешъ на това, защото въ оня моментъ, нѣщо ти притиска душата, души те и не ти дава сили да сторишъ това.

Въ тебѣ кипи мѣстътъ и не те допуша да простишъ.

Който успѣе да победи себе си и прости на враговетъ си, той е истински победител и великъ храбрецъ.

Колко е трудно въ такива моменти човѣкъ да овладѣе себе си! Ето защо, велико нѣщо е да бждешъ силенъ и да надделѣшъ бурята на гнѣва, която те души — и да простишъ. Св. Архидяконъ Стефанъ, първиятъ мъченикъ за Христа, бѣ истински герой, защото всрѣдъ разярената тълпа, която го убиваше съ камъни, той остана спокоенъ и великодушно имъ прости. Той мъжествено се бори съ човѣшката си природа и не допусна въ тоя моментъ да бжде завладянъ отъ гнѣва

Затова, примѣрътъ на св. Архидяконъ Стефана винаги ще бжде наблюдателенъ за поколенията.

Да бждешъ господаръ надъ себе си, надъ страстите и прищѣвките си, е истински подвигъ, който води човѣка къмъ свѣтли хоризонти. Къмъ тѣхъ нека всички се стремимъ. Църквата е училището, което ни учи на великодушие и по примѣра на св. Архидяконъ Стефана, да прощаваме и да не си отмѣщаваме.

Историята ни казва, че имало е хора, които цѣлъ животъ сж били молени да простятъ на враговетъ си или на ония, които сж имъ причинили нѣкакво случайно зло, но тѣ не сж били въ състояние да сторятъ това. Дори и на смъртния си одъръ, тѣ сж отказали това. Предали сж духа си, призовавайки отмѣщението. Наистина, колко мъчно е да простишъ; необузданата ни гордостъ насилва ума ни да намѣри достатъчно причини, поради които трѣбва да просимъ. Въ такива тежки случаи отъ живота ни, нека примѣра на св. Архидяконъ Стефанъ бжде предъ очитѣ ни; умирайки съ протегнати ръце къмъ небето, той победи не само себе си, но и враговетъ си.

Той бѣ всепреданъ на работата си: проповѣдаваше словото Божие, раздаваше на беднитѣ приношенията на християнитѣ и съ своята любовъ къмъ тѣхъ и дѣлото Божие, той спечели сърдцата на всички. Той никога не помисли за себе си, а само за нуждающитѣ се и обремененитѣ си братя.

За тая му дейность, той бѣ хванатъ, вързанъ и като разбойникъ повлеченъ изъ улицитѣ — до лобното мѣсто, за да се изпълни всецѣло молитвата: „И всички си животъ, на Христа Бога да предадемъ!“

Той бѣ сжденъ, безъ всѣкакъвъ законъ, безъ — вина наказанъ, безъ (следва на 8 стр.)

Н а ш и я т ъ б е л е ж н и к ъ

Най-новото!

Маршалъ Антонеску, ръководителъ на Ромънската държава, преди нѣколко месеца издаде наредба: „Който бжде хванатъ, да се занимава съ спекула или черна борса, да бжде вързанъ и развѣжданъ изъ селото или града, съ надписъ на шията: „който върши като мене, като мене ще пати!“, а презъ пазарнитѣ дни — да бжде вързанъ за единъ стълбъ на самия пазаръ, за да го види народа и да го заплюва.“

А презъ тия дни, той издалъ нова наредба: „Всички чиновници и държавни служители редовно да посещаватъ недѣлнитѣ и празнични служби, а свещеницитѣ, следъ св. служба, да говорятъ по текущитѣ събития. Да анализирватъ фактитѣ и правителственитѣ мѣроприятия, да даватъ пълни освѣтления на народа по текущитѣ въпроси, за да се избегне „реченото и казаното“ отъ разни неотговорни фактори, „алармджии“ и да се отбие чуждата пропаганда, която неспирно бръщолеви по радиото. Цѣлниятъ народъ, значи, во главе съ своята интелигенция, трѣбва да бждатъ единни, единомислени и въ услуга на всичко добро и полезно, което държавата предприема. Всичко да се разглася само отъ отговорни лица.

И тъй, църквата става културенъ центъръ и срѣднще на всичко здраво, трезво и родолюбиво. Какво по-хубаво и по-наременно отъ това?!

А какъ е у насъ? Нека си признаемъ, че нашата интелигенция е чужда за църквата. Съ много малки изключения, мжкетъ по градове и села, почти не посещаватъ църковнитѣ служби. Гражданото болшинство отиватъ на църква само на Коледа, Великденъ или Врѣбница. Срамуватъ се да се отбиятъ тамъ, за да се помолятъ. Всѣки денъ, а най-вече презъ празнични дни, болшинство, рано-рано бърватъ да отидатъ по кафенетата, кръчмитѣ или гражданскитѣ клубове, за да чуятъ новинитѣ, а най-вече, да се осведомятъ за онова, което се шушука по кюшетата, или на ухо, обаче, отъ „сигуренъ и провѣренъ източникъ“.

Не бихме ли могли и ние да изкоренимъ тѣзи безжични и анонимни станции и неотговорни информационни бюра, добре закрепостени въ всѣкое градско или селско кафене и въ всѣки граждански клубъ?!

II

Защо ученицитѣ и ученицитѣ масово не взиматъ участие въ църковнитѣ хорове? Ето единъ навремененъ въпросъ! Добритѣ и гласовититѣ ученички и ученици би трѣбвало по задължение да взематъ участие въ тия хорове, за да бждатъ тѣ народни, какъто е и самата църква.

По този начинъ, тѣ биха привикнали и съ богослужението и съ църковния редъ и биха правили една щастлива връзка съ домашнитѣ си, които по много домашни причини и домакински залисни, недѣлната или празнична почивка превръщатъ въ день на прекалена преумора, забави, посещения, развлѣчения и пр., като не могатъ да отдѣлятъ дори единъ часъ за богослужението. Шестъ дѣна работимъ неуморно, обаче, и седмия, посветенъ на Бога и него гледаме да откраднемъ отъ Бога.

България, благодарение на едно мждро ръководство, можѣ да осъществи своя идеалъ, да види всички българи подъ една стрѣха. Въ знакъ на благодарностъ, че това стана така, само по изволението Божие, вмѣсто храмоветѣ ни да сж препълнени отъ мъже и жени, които да благодарятъ на Бога, че сж на работата си и при домашнитѣ си, отъ никого необезпокоявани, въ дни, когато кърви и сълзи се лѣятъ около насъ, тѣ отминаватъ безгрижно около Божия храмъ, кждето децата имъ сж се събрали на молитва.

Времената налагатъ, частъ по-скоро ние да се корегираме. Нека всички да се чувстваме единни, съ едно сърдце, съ едни разбирания, както въ радоститѣ, така и въ скърбитѣ си. Майката църква очаква съ отворени обятия всички свои чедѣ на молитва, чисти, отрезвѣли и готови за подвизи.

самотността му съ звѣнкия ангелски гласъ на рожба отъ сърдцата ни. Господи, Ти, Който си далъ дихание на вселената съ всичкитѣ видими и невидими твари, дай дихание и на онова многожеланно сжщество, което ще запълни празнотата въ живота ни и което съ молитви и пѣсни ще хвали Твоята слава, честъ и величие. Татко нашъ и Ти Пресвета Богородице, Майко наша, вслушайте се въ нашата молитва и сторете отъ насъ татко и мама на рожбата, съ която милосърдно ще ни дарите. Хвала на васъ, Който сте ни научили да вѣрваме, да любимъ и прощаваме. Да бжде Вашата воля сега и всѣкога и въ вѣчни вѣкове. Аминъ!

Симеонъ Каудовъ е старши полицейски стражаръ.

Той драговоно се впрегна въ тая тежка кола и съ пълно съзнание къмъ дългъ и обязаностъ я потегли изъ нагоренъ каменистъ пѣтъ.

Симеонъ непрекъснато водѣше борба срещу престѣпноститѣ човѣшки, срещу слабоститѣ и лошитѣ навици, които готвѣха провала и гибелъ на обществото и държавата.

Плодни бѣха усилията на тоя скроменъ жрецъ въ храма на човѣшката сигурность, свобода и воля.

Обруженъ съ духовна мощъ, той бѣ готовъ всѣки мигъ да изгори въ пламъцитѣ на своя дългъ, който за него бѣ кумиръ и Богъ.

Съ вдъхновение той служеше предъ тоя олтаръ и съ възторгъ душата му пѣше химни предъ него.

Когато извършаваше нѣкой подвигъ, който излагаше живота му на явна опасность, той смѣташе, че свещенодействию в тоя мигъ нищо не бѣ въ състояние да спре хода на свѣтлата му дейность.

Симеонъ бѣ примѣренъ и образцовъ стражаръ.

Той бѣ чадо на горда Стара-плани-

на, която като будна величествена легенда живѣеше въ съзнанието и душата му.

Стара-планина — люлката на страхотни, безсмъртни герои-борци, бѣ втора негова майка, бѣ втора родна негова стрѣха, подъ която той растѣше и крепѣше въ ранни години.

Напустна Симеонъ бащино огнище и потърси по-широки свѣтли простори за волната си душа.

И нозетѣ му се насочиха въ пѣтъ, който го доведе въ престолния градъ — хилядолѣтъ, разноцѣтенъ и многошуменъ.

Възхитенъ и трогнатъ отъ прелеститѣ на града, въ чиито тъмни гѣнки често се спотайватъ злонамѣрность, влѣчущие и плѣтоядность, прегърна го и притисна до сърдцето си.

Отлужилъ военната си повинность като усьрденъ и доблестенъ войникъ и напустналъ казармата съ две нашивки — знакъ на отличие, нему бѣ отворена широко вратата за вѣрна и преданна служба въ българската полиция.

Прметъ бѣ той за младши полицейски стражаръ при единъ отъ столничнитѣ участъци.

Още съ стѣпането си на тая длъжность, той бѣ преизпълненъ съ свято благоговѣйно чувство, което придава вихри криле на свѣтлия му духъ.

Неговиятъ блѣтъ — да служи всеотдайно на народа си, който обичаше беззаветно, се осъществи. Тоя денъ, въ който той прекрачи прага на полицейския участъкъ, бѣ за него великъ и благословенъ.

Две години следъ като бѣ постѣпилъ въ тая пълна съ отговорность и свързана съ хиляди горчивини и неприятности служба, която той обикна отъ все сърдце, Симеонъ срещна въ пѣтъ на живота жената, която бѣ му предопредѣлена за другарка.

И свърза той сждбата си съ кротката, скромна и трудолюбива Ирина,

която донесе на мъжа си щастие и радость.

Следъ тежкитѣ, изживяни въ изпълнение на дългъ и отговорность часове, Симеонъ намираще приятна отмора и сладка почивка при кроткото сърдце и смирената пѣсенъ на своята обична другарка.

И разказваше той на Ирина, какъ гинатъ другаритѣ му по служба въ неравна бранъ и борба съ тъмни изподни сили, какъ влосторници и престѣпници безмилостно пиятъ кръвта имъ, какъ троятъ хубавитѣ дни отъ живота имъ.

Тя слушаше разказитѣ му съ молитвена унесеность, като въ ума си изпращаше благодарствени псалми къмъ Бога, че закрила мъжа ѝ отъ беди и алочестини.

Бѣха изтекли пълни три години, отъ като бѣха свързали съвмѣстния си животъ чрезъ благослова на светата църква, а рожба още нѣмаха.

Утробата на тая жена бѣ заключена за радостта да бжде майка. Ирина непрестанно се молѣше, да ѝ изпрати Небето тоя даръ, тая милость и благоволение.

Изтекоха още нови три години, презъ които Симеонъ бѣ повишенъ въ старши стражаръ за показанъ успѣхъ, безъ да огрѣе слънце вледенитѣ и копнѣющитѣ имъ за чадо сърдце.

Обяви се войната за освобождение и обединение на племето и народа ни.

А дълги и сурови борби водиха нашитѣ доблестни герои, като ладоха скжпи жертви за земята, която ни се отне насилствено.

Изранената снага на свидната ни родина бѣ напоена до пресита съ кръвъ и покрита съ безкрѣстни гробове.

Синоветѣ на България, които живѣха съ подвизитѣ и дѣлата на легендарнитѣ си юнаци, храбърци и смѣлчаци, черпѣха вдъхновение отъ миналото на свои-

тѣ бащи и дѣди.

Тѣ не бѣха безучастни зрители къмъ сждбата на поробенитѣ си братя, очитѣ на които бѣха обрнати къмъ тѣхъ за помощъ.

И когато войната бѣ обявена, тѣ поеха съ грѣмки бойни маршове и съ неизтощима духовна мощъ пѣтя къмъ честта и славата.

Детелинъ, който обичаше следъ Бога — България, а следъ нея — Младенка, почувствува въ душата си топлотата и блѣска на старославното българско слънце, което нѣкога е грѣло надъ ширнитѣ царь Симеонови и царь Самуилови граници.

Когато свититѣ за по-добри дни знамена отново заплющѣха устремно и победно, цѣлниятъ български народъ трепна, скочи на нозе и единомудно се приготви за великия мигъ.

И Детелинъ сжсти редоветѣ съ своето пламенно участие. И той почувствува българския окованъ лѣвъ въ душата си, какъ кжса и троши веригитѣ на робство и тирания.

Детелинъ се почувствува гордъ, че е синъ и внукъ на бащи и дѣди, чиито чела сж украсени съ ореола на безсмъртието.

Той дълбоко съзнаваше, че трѣбва да се даде всичко мило и драго, да се спаси честта и достойнството на родината, чрезъ силата на непоколебимия духъ и изтегления мечъ.

— Младенке, вѣрна и скжпа моя другарко, сега, когато ти си на пѣтъ да опаштавишъ домѣтъ ни съ новъ животъ и да станешъ майка, азъ ще бжда далечъ отъ постигнатия ни блѣтъ. По браннитѣ поля ще бжда, дето, сплътени и единни въ името на отечественитѣ идеали, ще жѣнемъ слава и победи за България.

— Детелине, мили мой другарю, съ огнена тѣжа се раздѣлямъ съ тебъ, но и съ неземна радость, че отивашъ съ възторгъ да изпълнишъ дълга си къмъ

Новата 1943 година

1942 година! Приключи тя своите тефтери, сбогува се съ всички, които възторжено я посрещнаха и си отмина, сливайки се съ ввечността!

Едни я благославят, че им е донесла щастие и благополучие, а други — проклинат, защото им е донесла разочарования и много несполуки.

За нас българите, обаче, тя бѣ благословена и пълна съ радости и надежди. Следъ като се заличиха неестествените граници на България, наложени ни отъ жестоките и несправедливи Парижки диктати, ние, българите отъ всички краища на нашата свещена земя, се видѣхме пакъ наедно. Прегърнахме се, разказахме си теглилата подъ чуждото иго и се запретнахме за здрава, творческа и плодотворна работа. Отъ радости, ние, забравихме золумите и издигателствата на довчерашните си поробители и като добри християни, простихме имъ всичко — ради празника.

Всички се отдадохме на работа и вътрешна консолидация на татковината ни, подъ мъдрото ръководство на Царя, Правителството и Църквата.

Първите ластовички, които излитнаха, за да поздравятъ и навестятъ новоосвободените ни братя, бѣха свещениците и учителите. Първите — съ вѣрата въ Бога, евангелието и кръста въ дѣсницата, и вторите — съ букварчето на просвѣтата и пламъка на родолюбивия апостолатъ. Приети добре, тѣ се отдадоха на истинско народно служение. Раздухаха родолюбивите чувства, успокоиха и утешиха изстрадалата душа на довчерашния робъ. Църква, правителство и народъ сж въ възторгъ отъ тѣхната дейностъ и ние съ гордостъ го отбелязваме за наизидане на грядущето поколение.

Малките, бедните и лишените народи отъ жизнено пространство, притиснати отъ голѣмите и охолии народи, отъ нѣколко години, съ оржии въ ржце, устояватъ правата си. Враговете имъ обявиха военна блокада и чрезъ глада искатъ да спратъ историческия развой на събитията, за да могатъ и тѣ да живѣятъ и работятъ за общото добруване на своите народи и да доразвиятъ своите духовни и физически творчески сили.

Юдо-масоните и англо-американците се проявиха като извънредно жестоки и несправедливи срещу другите,

(следва на 7 стр.)

арь и царство, като оставашъ вѣренъ войнишката си клетва. Иди, дете, въдъ пламъците на боя ще блѣснатъ, иди на свободата. Иди, като знаешъ, азъ ще се моля денонощно на Бога България и за тебе.

Боятъ е въ разгаръ. Шеметенъ и страшенъ е той. Безуменъ и убийственъ е. Решителниятъ часъ е ударилъ. Вразитъ трѣпнатъ въ смъртна уплаха. Изгубениятъ Иерусалимъ, който не може забравити и отминали, вливаше руи отъ прѣсни сили въ душите на шитъ чутковни вѣтви, готови да се жертвуватъ за него.

Детелинъ е въ първите редове и съ непримѣната си решителностъ и смѣлостъ увлича другарите си напредъ. За тая негова самоотверженостъ, която будише възхищение и почитъ, той произведенъ въ младши подофицеръ чинъ и награденъ съ кръсть за храбростъ.

Следъ едно затишие, което предвещаваше приближаваша се буря, полковникътъ командиръ държа предъ войниците си едно кратко, но дълбоко заговашо слово, което завърши:

— Войници отъ вихрия и желѣзенъ полкъ, днесъ вие ще отстоите свещените права на великата българска нация, като полетите сплотено въ името на вѣрховния дългъ къмъ родината, разбувайки съ тѣлата и духовете си разрушима скала, въ която ще се обитатъ самозабравилите се глави на нацията похитители-враги. Богъ и прагматикътъ си на наша страна. А дете сж тамъ е силата и победата. Връщайте се. Всѣка стѣпка назадъ е позоръ. Или никога ще осъществимъ заветите на народни, за които копнѣе българското сърдце и жадува страдащата нация на поробения братъ. Нагледно кажете, че сте достойни чада на падналите героически борци въ войните за освобождение и обединение на цѣлото български народъ! Напредъ да приемемъ съ нови лаври развѣтитъ на бойни знамена и да запишемъ съ нови букви нови дати и имена въ

страниците на историята! Да живѣе обединена и велика България!

Отъ тия огнени слова пламна родолюбното чувство въ гърдите на нацията, героите, които съ свещенъ гнѣвъ и простъ се понесоха въ люта бранъ.

Детелинъ не стѣпваше на земята, а хвърчеше.

Боятъ, който лудо се развихри, бѣ отчаянъ — на живота и смъртъ.

Победата бѣ спечелена. Вразитъ бѣха разбити и обрнати въ безумно бѣгство. Жертвите, които се дадоха въ това сражение бѣха голѣми.

Детелинъ, въ гърдите на когото бликаше огнена сила и който не познаваше уплаха и страхъ, се струполи като поваленъ отъ буря гороломена джбъ, пронизанъ отъ нѣколко вражи куршума.

Младенка стана майка на едно хубаво отроче отъ мъжки полъ.

Малкото момченце се роди сиракъ.

Младата майка научи за сполетѣлата я участъ следъ десетъ дни отъ случката.

Защото детето пристигна тукъ въ сжщия день и часъ, когато татко му отпътува при Бога, майка му го кръсти съ името на баща му — Детелинъ.

Срѣдства за поминѣкъ Младенка нѣмаше. Спестениятъ пари бѣха похарчени за храна и гориво. А зимата бѣ люта и отъ шега не разбираше. Тя никого не щадѣше. Къмъ бедните бѣ жестока и сурова.

Майката на Детелинчо се разболѣ. Болестъ черна-невѣрна я прикова къмъ леглото.

Мъжа страшна гнетѣше душата на младата жена при мисълта, какво би станало съ бедното й дете, ако последва мъжа си и иде при него.

Сълзи като потокъ рукаха отъ очите и и безутешно ридаше.

Съседката й Магда, която като нея бѣ бедна и за okayване, често я навестяваше, като хранѣше детето и съ млѣко отъ гърдите си, защото още не бѣ отбила своето бозайниче.

На 3 януарий Младенка склопи за винаги очи, като остави Детелинчо крѣгълъ сиракъ.

Жената на героя Детелинъ, който пролѣ кръвта си за свободата на родината, бѣ погребана отъ общината въ четвърторазряденъ гробъ...

Магда, която бѣ прибрала малкото сираче, разбра, че не ще може да го огледа при липса на срѣдства, та взе да мисли, какъ да се освободи отъ него...

Малка Коледа.

Бѣдни Вечеръ.

Надъ престолния градъ се спусна мъгла.

Улиците сж заснѣжени.

Всѣки бърза да се побере на топло, да се нареди на коледната трапеза и да изпълни обичая, оставенъ отъ дѣди и прадѣди.

Къмъ полунощъ улиците обезлюдѣха. Само пакостни и вредни хора, върху съвѣститѣ и душите на които лежеше по нѣколко престѣпления и присѣди, сновѣха като вълци въ мъгла, да търсятъ жертви и плячка.

Старшиятъ стражаръ Симеонъ Калудовъ презъ тая мъглива нощъ излѣзе по обиколка изъ района.

Сложи подплатени ржкавици на ржце, облѣче подъ куртката си едно кожухче, обу галоши върху богушитѣ си и пое.

Жена му Ирина бѣ въ кѣщи сама, погнана въ мисли. А тая Вечеръ тя трѣбваше да е весела, защото презъ нея се роди Изкупителъ на свѣта.

Ако имаше рожба, която да я радва и теши, тя нѣмаше да е така тъжна.

При спомена за Христа Младенеца, въ душата й взе да става свѣтло и топло. И лѣчи отъ надежда я разведриха.

Оиде и застана предъ мъждѣещето кандило, прекръсти се и зашепна молитва.

Симеонъ презъ това време бѣ обходилъ нѣколко улици. И когато излѣзе на голѣмия площадъ, чу детски плачъ. Спрѣ и се вслуша.

— Детски гласъ! — каза на себе си той и трѣгна по него.

Пригави наветия отъ виелицата снѣгъ, който на мѣста стигаше надъ колѣните и се озова при електрическия стѣлбъ,

край който снѣгътъ бѣ отъветъ. До самия стѣлбъ той сѣзрѣ нѣщо обвито, което освѣти съ електричното си фенерче.

Наведе се и взе овития предметъ, отъ който идѣше гласътъ. Указа се, че това бѣ малко дегенце, подхвърлено отъ нѣкого.

— Жестоки хора! — рече той на себе си, ови детето и бързо zakрачи къмъ участъка.

Стигна. Въ топлата канцелария разповиха подхвърленото дете. Въ парцаливите пелени намѣриха бележка, която гласѣше:

„Детето е православно християнче. Именува се Детелинъ. Синъ е на загиналия въ войната Детелинъ Мирчевъ и на Младенка Трайкова, починала преди нѣколко дни. Детето е крѣгълъ сиракъ и нека донесе щастие и радостъ въ дома на тогѣва, който го намѣри и прибере.“

Радостъ изпълни душата на старшия стражаръ Симеонъ Калудовъ, че Провидението не го е забравило, като тая свята и велика нощъ му изпрати благодатъта си.

Щастливъ се, чувствувашъ той тоя мигъ, когато заяви, че приема да вземе детето за свое.

Помоли началството си, да бжде освободенъ и замѣненъ съ другъ по служба за тая Нощъ, а той, съ скѣпния коледенъ даръ въ ржце, побърза къмъ кѣщи, да зарадва своята добра другарка.

Ирина, когато мъжътъ й влѣзе въ стаята, стоеше прикована и унесена въ молитва предъ иконата на Спасителя.

Тя не чу стѣпките на мъжа си. А той чу молебнитѣ й слова, които завършваха:

— ... Вѣрвамъ, че Ти, Животодателю Христе Боже нашъ, ще ни изпратишъ дете, което ще ни бжде милостъ, миръ и радостъ въ живота...

— Ирино, Исусъ и Неговата Майка чува молитвата ти и благоволиха да ни изпратятъ тая свята Нощъ дете...

Кога трябва да отиваме на църква?

За да разберем кога е най-удобното и най-подходящото време за това, не ще бжде излишно да знаем: какъ е подредена божествената служба, от колко части се състои тя и какво означава всяка част поотделно.

Св. служба се състои или дълго на три части, добре определени от св. Отци и тѣ ни напомнят тайната на нашето изкупление. Кои са тѣ?

Вечерната, утринната и св. Литургия.

1. ВЕЧЕРНЯТА, е оная служба, съ която почва и свършва църковния ден. Тази служба и реда, по които се извършва тя, се основава и изхожда отъ словото Божие: „Биде вечерь, биде утро—денъ първи“. (Битие 1. гл.)

Тая служба се извършва по строго определенъ редъ срещу всички недѣленъ денъ, както и презъ всички дѣлниченъ, обикновенъ денъ. При тихата свѣтлина на свечеряването, когато слънцето бавно и величествено залязва и въ душитѣ ни буди възторгъ, тогава съзнанието за грѣховността ни се събужда и най-добре действа.

Вечерната е предобраза на сътворението на свѣта и Божията промисълъ (грижа) за творенията на рая, изпъкването му отъ рая, идването на Спасителя на земята и въобще цѣлото Божие домостроителство и спасението на човѣка.

УТРИННАТА е служба, която ни напомня за приготвянето на човѣчеството за посрещането на Спасителя и предсказанията (пророчествата), свързани съ това събитие, добре изразено чрезъ словата на Ветхозаветнитѣ боговѣдъхновенни пророци.

„Богъ, следъ като въ старо време много пѣти и по много начини говори на отците ни чрезъ пророчитѣ, въ последнитѣ тия дни говори ни чрезъ Сина“ (Евреи 1. 1).

И както, кога слънцето изгрѣе, тъмнината изчезва, а природата се облича въ свѣтла дреха и всичко се съживява, така е станало и при идването на Господа въ свѣта, мъглата на грѣха се е разпръснала, тоже и тъмнината на незнанието, защото сега вече „свѣтлината Христова просвѣщава всички“.

Следователно, утринната съответствува на заритѣ, носещи спасителнитѣ надежди за християнството.

ЛИТУРГИЯТА ни представя тритѣ служения: пророческото, архиерейското и царственото, изпълнени отъ Спасителя Исуса Христа, презъ време на земниятъ му животъ.

А най-вече ни напомня за Спасителната мисия, всичко що е станало заради насъ: кръстъ и гробъ, на третия денъ възкресение, възнесение на небето, сѣдане отъ дѣсно на Отца и второто славно идване (Молитва Св. И. Златоустъ).

Всичко това ни заставя да потреперимъ отъ умиление за безграничната Божия любовъ, която изобилно се излѣла върху насъ, и ни заставя да извикаме отъ дълбочината на душата и мисълта си: „И наистина, велика е тайната на благочестието. Богъ се яви въ плътъ, засвидетелствуванъ бѣ отъ Духа, показва се въ вид на Ангелъ, проповѣдванъ бѣ на народа, приетъ бѣ съ вѣра въ свѣта, възнесе се въ слава на небето.“ (1. Тим. III. 16).

Св. Литургия се намира въ връзка съ онова междувреме отъ деня, когато слънцето се намира близо до най-високата точка на небесния сводъ. Тѣй, както и спасителната жертва на Спасителя е по-висока отъ небето, по дълбока отъ земята и по несъмнѣнима отъ пространството.

Сега, когато всичко това го добре знаемъ и разбираме значението на всяка поотделна частъ отъ божествената служба, както и кое е най-ценното, не ще да е мѣчно сега самъ да си изберешъ най-подходя-

щия моментъ кога трябва да отидешъ на църква.

Не забравяй, че когато приятелъ те кани на трапеза, неприлично е да го карашъ да те чака, нито е престоино да дойдешъ, когато всички поканени гости сж насѣдали по мѣстата си и вече се хранятъ, тѣй както не е красиво да влизашъ въ театъръ, когато представлението е вече започнало, особено ако пъкъ и Царя присѣдствава, смущавайки по този начинъ спокойствието и тишината.

Колко повече не ти е позволено да отивашъ на църква, следъ като е започнала св. Литургия, било че си билъ задържанъ отъ земни интереси, или други житейски грижи, да смущавашъ молитвеното настрояние на богомолцитѣ.

За да разберемъ още по-добре това положение, нека наблюдаваме птичкитѣ небесни, които още при пукването на зората започватъ своя омаенъ концертъ и чуруликане. И едва, следъ като чрезъ своитѣ хубави пѣсни възнесатъ слава на Твореца, бърже отлитватъ (се разпрѣскаватъ) по четиритѣ краища на вѣтроветѣ, за да намѣрятъ своята храна.

Постарай се внимателно да проследишъ и пѣсенята на чучулигата, когато дойде времето и тя напуста топлото си легло и отлита извъздуха — весела, спокойна и винаги добре настроена. Загубва се, като че ли извъздуха на синия лазуръ, чувашъ омайната ѝ пѣсенъ, която гали и успокоява душата на трудящия се, и пакъ се връща, като говори съ пѣснопойниятъ си гласъ на душитѣ ни: „Все по-нагоре, все по-нагоре“.

Всичко това не е ли поучително за насъ? Рано сутринъ, преди ежедневнитѣ ни грижи да ни отвлѣкатъ вниманието, да се освободимъ, макаръ и за малко, отъ ежедневнитѣ житейски грижи и отидемъ на църква. „Цѣлитъ си животъ на Христа Бога да предадемъ“, гласи черковната пѣсенъ — защо не я чуваме?

И все пакъ, ако по независещи отъ тебъ причини — ти се случи до закъснѣлъ да отидешъ на време на църква и следъ като камбаната за св. Литургия е ударила вече, тогава влѣзъ тихо на върха на прѣститѣ си въ домътъ Божий, застани чинно и благоговѣйно, безъ да смущавашъ или отвличашъ вниманието на богомолцитѣ. Следъ отпускъ, цѣлуни св. икони, направи поклонъ до земята и си излѣзъ спокойно, защото презъ всичкото време Христосъ е срѣдъ насъ, които сме дошли да се помолимъ и черкуваме. Не забравяй, че ако е грѣхъ, и неприлично да отидешъ на църква, когато всички сж се отдали на молитва и съзерцание и св. Литургия е започнала, то още по-голямъ грѣхъ и непочтеностъ е да напуснешъ св. Служба. Противъ такива нетърпеливи християни св. Апостоли сж решили: „Всички вѣрующии, които влизатъ въ църква и слушатъ св. Писание, но не дочакватъ края на молитвата и св. причастие, да се анатемосатъ, като такива, че внасятъ смутъ въ Църква“ (Кан. 9).

А св. Иоанъ Златоустъ, такива християни ги уподобява съ Юда, който поради ужасното гризене на съвѣстята, напусна Господа на тайната вечеря. Ако ти напускашъ църковната служба безъ да дочакашъ края на службата — и безъ уважителни причини, мисля, че се подреждашъ на равно нога съ предателя на Господа. И въ тоя моментъ, ако съвѣстята не е заспала — би чулъ несъмнено какъ кроткия Исусъ, духомъ смутенъ — тайствено ще ти прашепне: „Истина ти казвамъ, че и ти си единъ отъ ония, който ще ме продадешъ“.

Затова, старай се да не напускашъ преждевременно службата, чакай отпускъ, за да не те смѣта и сжди Богъ като рабъ бѣглецъ. (И. Златоустъ).

Кой е Иродъ?

Когато Римската империя се е управлявала отъ кесаря Октавиана Августа, а Палестина отъ неговия васалъ Ирода, се е родилъ Исусъ Христосъ. Презъ времето на Октавиана, Римската империя бѣ стигнала кулминационата точка на своето културно и военно развитие.

Презъ това време и евреитѣ бѣха тѣхни роби, управлявани отъ Ирода. Въпрѣки подкрепата на Октавиана, Палестина и цѣлия еврейски народъ бѣха въ залѣзъ.

Вътрешнитѣ борби не стихаха, въпрѣки усилията на господаритѣ да има миръ, за да си събиратъ данѣнитѣ, тѣй необходими за голѣмата империя.

Нѣкой отъ историцитѣ описватъ Ирода, като добъръ стопанинъ и организаторъ на икономическия животъ на евреитѣ. Билъ е, обаче, голѣмъ сребролюбецъ. Издигналъ за себе си много дворци и народната пара е смѣталъ за своя. Нему е приписвана заслугата пръвъ да подреди пристанище на Срѣдиземно море.

Иерусалимскиятъ храмъ, тѣй богатъ и прославенъ въ миналото, билъ вече жалка развалина. По негова инициатива, той е билъ възобновенъ и украсенъ. За тая целъ, той изживилъ и лични свои срѣдства.

Презъ времето на неговото царуване, настанало голѣмъ гладъ въ цѣла Палестина, вследствие на сушата, та народа щѣлъ да измре отъ гладъ. Той се погрижилъ и донесълъ отъ Египетъ храна и спасилъ народа отъ сигурна смъртъ. По този случай, той продължилъ дворцови скъпоценности, за да плати на египтянитѣ храната.

Той пречистилъ страната отъ разбойници, които върлували много изъ цѣла Палестина и ограбвали народа срѣдъ бѣлъ денъ. Иродъ така подредилъ работитѣ си, че съумѣлъ цѣли 40 години да живѣе въ миръ съ всички съседи.

По народностъ не билъ евреинъ, а поеврейченъ едунянинъ. Ималъ 10 жени. По единъ лукавъ и хитъръ начинъ, той отнѣлъ трона отъ героичния родъ на Макавентѣ, затова евреитѣ го мразѣли. И отъ десетѣхъ си жени ималъ деца, които претендирали за трона на баща си. Около неговия тронъ сж се водѣли страшни и кървави семейни борби и разпри. Иродъ уплашенъ, че нѣкой отъ тия негови наследници, овѣрени и от-

чаяни, ще го убиятъ и часъ по-скоро онаследятъ, избилъ частъ отъ тѣхъ. Рода на една отъ женитѣ му — Мариамъ, билъ до кракъ избитъ. Най-после, Иродъ убилъ и нея, защото била потомка на Макавентѣ.

Жестокоститѣ му нѣмали край, но това никакъ не стреснало другитѣ му наследници, които по реда си — и тѣ си служили съ сжщитѣ срѣдства като баща си.

Иродъ изплашенъ отъ създаденото положение, отишелъ при Октавиана да му се оплаче и да иска закрилата му отъ собственитѣ си деца.

Кесаръ Октавианъ Августъ, повикалъ синоветѣ му и ги заставилъ да колѣначатъ предъ баща си, а той да ги прегърне и прости.

Езичникътъ далъ добъръ примѣръ на Ирода — блюстителъ на еврейския законъ, който предъ нищо не се спиралъ, само и само да запази трона си.

Той цѣлъ животъ прекаралъ въ семейни борби, омаянченъ вече, че ще му се отнеме престоломъ, до шия потъналъ въ кръвъ и предстѣпления.

Трона му се крепѣлъ върху коститѣ и кръвта на безброй невинни жертви.

Историята ни го представя като единъ отъ най-големитѣ кръвоопити и изверги, наравно съ Нероновци и други гонители на истината, правдата и доброто. Само така можемъ да си обяснимъ и заповѣдта му да се избиятъ толкова хиляди деца отъ Витлеемъ, та дано между тѣхъ да попадне и Младенецътъ Исусъ, както и жестоката и несправедлива присѣда презъ време на неговото царуване — за кръстната смъртъ на Исуса Христа.

Неговото царуване е срамъ за човѣлитѣ и кърваво петно въ историята, което потресва и отвръщава човѣка. Смѣлъ, хитъръ и лукавъ, тази малка и прѣстѣпна душа е била тѣрпѣна отъ римлянитѣ, защото чрезъ него, тѣ мачкали и експлоатирали еврейския народъ.

Ето, какъвъ и кой е билъ Иродъ — споредъ историята.

Преяждане и пиянство

Безплътниятъ врагъ на човѣка, дяволътъ, влиза въ сърдцето му, щомъ той преде и препие. Всѣки внимателенъ човѣкъ може самъ да провери и узнае това. Ето по коя причина съ разтежа на тази страсть — пиянството, се засилзатака страшно много и жаждата да се пие (защото расте силата на врага надъ човѣка). Отъ тукъ иде у пияницата тази необикновена сила, която го прави безволенъ и го влѣче къмъ кръчмата. У тѣзи нещастници врагътъ е въ сърдцето имъ.

Съ какво да изгонимъ бѣса на пиянството?

Съ молитва и постъ.

Врагътъ влиза въ човѣка, понеже херата заживѣватъ по грубо плътски начинъ и преставатъ да се молятъ. Естествено, той, безплътниятъ човѣшки врагъ, може да се прогони отъ сърдцето на човѣка, пакъ да рече, съ безплътни, противоположни срѣдства: постъ и молитва.

Но какъ ще накарашъ предалия се на дявола човѣкъ, които се гаври вече съ всяка светиия, какъ ще го накарашъ да пости и да се моли?

Може. Твоята молитва ще помогне на моята слабостъ и страдание. Порочнитѣ люде и пияницитѣ сж ограбени духомъ бедняци. Взета имъ е вѣрата и волята. Ти си полезенъ. Моли се прилежно за тѣхъ. Дяволътъ ще избѣга.

п. Дошо — Шуменъ

Четете
в. „Хр. защита“

Знаете ли?

Че Англия до сега е похарчила за войната надъ десетъ милиарда лири стерцинги, равни на около десетъ хиляди милиарда лева. Ако направимъ смѣтка, какво харчатъ и другитѣ народи за войната, ще достигнемъ една фантастична цифра или бюджета на България за 600 години.

Че и въ Русия днесъ има недостигъ на жито и петролъ. Русия до сега въ изобилие изнасяше тия артикули, обаче, днесъ, тя трѣбва да ги купува съ злато отъ своитѣ съюзници.

Че реколтата въ Италия била количествено и качествено по добра отъ миналата година. Тя надхвърлила съ 750 милиона кг. и по този начинъ хлѣбната дажба на населението се е увеличила.

Че английскитѣ бомбардировки презъ това лѣто надъ Франция отнѣли живота на 400 човѣка.

Че въ 2000-та година, т. е. следъ 58 год. населението на свѣта ще се увеличи отъ 2 милиарда и двестъ милиона, колкото е сега, на 4 милиарда и 750 милиона. Какъ ще се изхранва това население? Ето въпроса! Населението расте, а земята си остава сжщата. Това да не ни плаши, казватъ ученитѣ, защото има войни, болести, земетресения и пр., а всичко това имало за скрита целъ, да намали броя на населението. Иначе, днесъ би имало толкова хора, колкото пѣсѣкъ има на морското дѣно.

Писмото на единия германски фронтовак до редакцията

По случай Светлите Христови Празници, Редакцията ни има щастието да изпрати като Коледен даръ, единия пакетъ съ хубави български цигари на единия германски войник-фронтовак, който е добре познатъ на нашата срѣда, тъй като сжиятъ този фронтовак, презъ миналата година бѣ поканенъ да посрещне тѣзи хубави празници всрѣдъ насъ. И само следъ две седмици въ Редакцията ни се получи едно крайно мило, съдържателно и трогателно писмо, което ние въ кратце публикуваме по-долу, за да видятъ наши читатели, колко голѣма е благодарността и признателността на тия германски войници къмъ насъ българитѣ, които ги посрѣщаме братски и когато си спомняме за тѣхъ — въ тия хубави празници.

Отецъ редакторе, Въ днешния денъ, азъ преживѣхъ една толкова радостна изненада, която истина безкрайно ме трогна и развълнува. Азъ получихъ единъ пакетъ и когато го отворихъ, върху мѣта маса се насипаха цѣла купъ отъ твърде добре познатитѣ на менъ кутии съ български цигари. Въ първиятъ моментъ, азъ не повѣрувахъ, че всичко това е за менъ. Но когато видѣхъ, че на гърба на всѣка кутия е написанъ по единъ милъ поздравъ отъ познати на менъ хора, азъ хубавата и приятелска българска дума, моята радостъ бѣ още по-голяма! За това сж хора, така добре познати на менъ, за които често съмъ си спомнилъ съ най-хубави братски чувства, азъ като войничкиятъ дългъ ме бѣ заставилъ да напусна тѣхната хубава страна и неизказаното имъ братско гостоприемство. Но да проявите едно толкова голѣмо внимание къмъ менъ дори и днесъ, когато съмъ толкова далечъ отъ васъ, това е вече твърде много мило отъ ваша страна.

Първата ми работа бѣ, да отворя една кутия отъ тѣзи хубави български цигари, и да почерпя своитѣ бойни другари и всрѣдъ дима на тѣхния ароматъ, да отправя тия благодарствени редове въ Вашия толкова милъ и благороденъ жестъ.

Въ този моментъ, ние сме на почивка, въ навечерието на нашия Бъдни вечеръ. Слабото декемврийско слънце едва произва сивитѣ оловени облаци, весело ни гали презъ отворения прозорецъ. Привечеръ е. Далечъ надъ градскитѣ комини, до насъ долита тържествения камбаненъ звънъ на предпраздничната тишина. И този мелодиченъ камбаненъ звънъ, въ това свято навечерие, събужда въ моята душа минали спомени за хубавата Коледа, преминала миналата година всрѣдъ Вашата духовна срѣда, което ми достави неизказано голѣма радостъ. Този камбаненъ звънъ отправя моятъ мисли и къмъ далечната моя Родина, тамъ, където какою малко русококо палаво момченце съмъ посрѣщалъ и прекарвалъ тия най-

тържествени и най-свѣтли дни — за всички християни по-земята.

Германска Коледа! Не е ли това най-хубавиятъ празникъ, който имаме ние въ Германия? Тогава, когато вѣчно-зеленитѣ борчета сж украсени съ свѣтлината на запаленитѣ вошеници и мисиремата, благоуханията и аромата на свежата елха изпъква хиляди християнски домове, носейки въ тѣхъ небесната божествена мистика на Рождеството на Витлеемския Младенецъ. И ние, съ право обичаме да казваме „нѣмска Коледа“, защото азъ съ гордостъ мога да потвърдя, че никъде по свѣта, въ никаква друга страна, тя не се посрѣща и празнува съ такава духовна радостъ и мистично настроение, както у насъ. И никой, който не е изживѣлъ тѣзи свѣти дни въ нашата страна, не може да си представи всичко това. Разбира се, азъ говоря за нашата Коледа — въ дни на мирни години.

На голѣмитѣ площади, гари и други обществени площади сж поставени голѣми коледни елхи, претрудени съ електрически лампи, свѣтлината на които украсява зимната нощ. Всички витрини сж препълнени съ най-чудни и разнообразни подарѣци, които привличатъ погледа не само на палавитѣ деца, но дори и на възрастнитѣ. Децата дърпатъ за рѣце своитѣ родители къмъ витринитѣ съ играчки, сиратъ се предъ тѣхъ, подпиратъ малкитѣ си носленца въ леденитѣ стѣкла и съ засмѣни устни и свѣтнали очици, наблюдаватъ електрическитѣ влакчета, които се провираатъ презъ тунелитѣ и отново се лаяватъ предъ тѣхния погледъ.

Съ часове тѣ изреждатъ и останалитѣ красиви витрини на дългата улица и въ захласъ се възхищаватъ отъ все по-нови и по-красиви изненади, всичко онова, което може да зарадва една детска душа и дори не усѣщатъ голѣмия студъ, който е нѣщо обикновено за нашата страна.

Въ навечерието на Бъдни вечеръ всички фабрики прекратяватъ своята работа още на обѣдъ, магазинитѣ се затварятъ отъ рано и всички бързатъ да се прибератъ по домоветѣ си, като се провираатъ презъ многолюдната улица, носейки подъ мишница голѣми пакети. А мекия снѣгъ хрупка и се прегъва подъ тѣхнитѣ стѣпки, като че ли се върви по бѣло асфалтено шосе. Влаковѣтѣ сж препълнени, трамваитѣ претъпкани и всѣки бърза да се прибере въ дома си за Коледа — дори и онѣзи, които цѣла година не сж били тамъ.

Въ 6 часа привечеръ забиватъ тържествено църковнитѣ камбани, които ни приканватъ къмъ Божия храмъ. Сжщо и нашето семейство — майка ми, братята и сестритѣ ми, се заплтваме за църква. А колко хубаво е украсена тя въ тая свѣта нощъ! Тамъ, отъ двѣтѣ страни на св. Олтаръ сж поставени двѣ голѣми Коледни елхи, съ запалени свѣци. Този празниченъ видъ на храма,

Рождението на Иисуса Христа

Ние, православнитѣ, вѣрваме въ св. Троица, т. е. въ Богъ Отецъ, Богъ Синъ и Богъ Духъ Светий.

За второто лице Богъ Синъ, ние вѣрваме и знаемъ това, което сж опредѣлили св. Отци въ вселенскитѣ събори, и сж го написали ясно и строго опредѣлено въ символа на вѣрата.

„Вѣрвамъ и въ единия Господъ Иисусъ Христосъ, единородния Синъ Божий, Който е роденъ отъ Отца преди всички вѣкове; свѣтлина отъ свѣтлина, истински Богъ отъ истински Богъ, роженъ, а не сътворенъ, единосущъ на Отца, чрезъ Когото всичко е произлязло. Който заради насъ човѣцитѣ и заради нашето спасение слѣзе отъ небето и се въплоти отъ Свѣтия Духъ и Дева Мария и стана човѣкъ; Който заради насъ бѣ распятъ при Понтийския Пилатъ и страда и бѣ погребенъ; и възкрѣсна въ третия денъ споредъ Писанията; и се възнесе на небесата и седна отдѣсно на Отца; и пакъ ще дойде съ слава да сѣди живитѣ и мъртвитѣ и Неговото царство не ще има край.“

Отъ изложеното до тукъ се вижда, първо, че Иисусъ Христосъ, Синътъ

Божий е вѣченъ и роденъ отъ Бога Отца, преди всички вѣкове, защото и самъ Христосъ казва за Себе Си: „И сега, прослави Ме Ти, Отче, у Тебе Самия съ славата, която имамъ у Тебе, преди свѣтътъ да бѣде“ (Иоан. 17-51). И второ, че Синътъ Божий се въплоти отъ св. Духъ и Дева Мария и стана човѣкъ. Раждането на Иисуса Христосъ по плътъ — е най-голѣмото събитие отбелязано въ историята на свѣта, затова този денъ, нареченъ отъ насъ Коледа, е най-тържествено празнуванъ отъ всички християнски народи по земното кълбо.

Защото, Богъ Отецъ е изволилъ Иисусъ Христосъ да стане човѣкъ като насъ и Го е пратилъ на земята. „Защото Богъ толкова обича свѣта, че отплати Своя единороденъ Синъ, та всѣки, който повѣрва въ Него, да не загине, а да има животъ вѣченъ“ (Иоанъ 3; 16) Да ни спаси отъ прародителския грѣхъ да примири небоето съ земята и отново да ни направи Божии синове,

Рождението по плътъ на Иисуса Христа е било по волята на Бога Отца: „Тази е волята на Онозова, Който Ме е пратилъ; всѣки, който види Сина и повѣрва въ Него, да има животъ вѣченъ; и азъ ще го възкрѣся въ последния денъ“ (Иоан. 6 : 40).

А що е животъ вѣченъ? Вънъ отъ нашия земенъ животъ — изложенъ на болести, смъртъ и разложение, за който ние толкова много грижи полагаме тъй като той ни е даръ отъ Бога и най-висше благо, словото Божие казва, че има и другъ задгробенъ и вѣченъ животъ. „И азъ ще ви дамъ вѣченъ животъ“ — казва Иисусъ Христосъ. (следва на 8 стр.)

Новата 1943 година

(продължение отъ 5 стр.)

които искаха повече слънце и блага и за себе си. Тѣ бомбардираха открити градове, избиха мирното имъ население, събориха и разрушиха църкви и паметници, съ които европейската култура се гордѣеше, само и само да ги заставятъ да сложатъ оржикето, да преклонятъ глава, а тѣ, наново да имъ наденатъ ярема.

Въ тази гигантска борба между два лагера, два свѣта, две идеологии, когато се решава сѣдбата на човѣчеството за много столѣтия, ние българитѣ, сме на страната на измъченитѣ и онеправдани народи.

Събитията ни отвориха очитѣ и ние видѣхме, кои сж приятелитѣ и кой сж враговетѣ ни и ги оставаме и презъ новата 1943 година тамъ, където си бѣхме.

Следъ като години подъ редъ ние плащаме скжпъ данѣкъ на разни утопии и на разни — червени, червено-винени, зелени и пр. интернационални движения, както и на панславизма, най-после дойдохме на себе си и станаме всички българофили. Ето най-голѣмата ни придобивка донесена отъ 1942 година. Ето защо, тя не бѣ обикновена година за насъ, а бѣ година на голѣми напряжения и творчество. Съ нея приключихме една епоха и открийме нова ера, скжсвайки съ всички досегашни заблуди и предрасъждания.

Кому звездата ще изгрѣе и кому ще залѣзѣ презъ 1943 година, никой не знае. Народитѣ, обаче, които желатъ да живеятъ, трѣбва преди всичко да се уповаватъ на Бога и следъ това на собственитѣ си сили, черпейки поука отъ историята на миналото си.

Ако не знаемъ какво тя ни носи, ние пакъ трѣбва да знаемъ — какво ние носимъ! Силна и непоколебима вѣра въ Царя на Царетѣ и на правдата — Бога; всичкитѣ си надежди въ бѣдашето на нацията ни, нашето твърдо решение — да отрежемъ ржцетѣ на всѣки, които посѣгатъ на границитѣ и обединението ни; цѣлата наша воля за работа и жертви и всичката си надежда въ свѣтлото бѣдаше на България.

Въ тая борба, родната църква е при своето вѣрно и всепременно паство. Съ тия добри мисли и свѣтли надежди и подъ мѣдрото ръководство на Епархийскитѣ ни Архиепиеи, който се въодушевява отъ всецѣло и всеотдайно служение Богу и народу, молимъ Бога, Подателя на всѣко добро, да благослови новата 1943 година, презъ която да увѣчимъ всичкитѣ си надежди.

Пр. П. Ив.

Една малка молба къмъ в-къ „Истина“

По поводъ на моята статия „Времето отъ сектитѣ“, редакцията на „Истина“ пише нѣщо за свое оправдание и казва, че това, което е писано въ тази моя статия, било смѣшно и забавно.

Може ние енорийскитѣ свещеници на бедната материално България да нѣмаме докторати, но все пакъ, ние сме длъжни да пазимъ стадо си отъ чужди наемници и родината си отъ разединение. Въ статията си азъ подчертахъ, че религиозната двойственостъ на единъ народъ нахвърнява единението, което би съществувало при една обща вѣра. Като примѣръ, посочихъ католицитѣ български се отрекоха отъ своя български царъ по заповѣдъ на тѣхния върховенъ религиозенъ началникъ, чуждъ по национация. Това е единъ исторически фактъ, който крещи толкова силно, щото не може никой да го заглупи. И този фактъ,

ри и ще говори за вѣчни времена на българскитѣ общественици и на българския народъ да пазятъ своята православна вѣра, съ която е закрѣмена и запазвана презъ вѣковетѣ българската националностъ и държавностъ.

Понеже тукъ става въпросъ за „лъжа или истина“, моля редакцията на в. „Истина“ да ми отговори на следнитѣ два въпроса:

1. Вѣрно ли е, че известно време следъ царската сватба, името на българския Царъ не се поменаваше въ католическитѣ църкви въ България?

2. Кой даде тази заповѣдъ да не се молятъ българитѣ католици за своя български Царъ въ своитѣ католически богослужения?

Ако редакцията на в. „Истина“ държи отъ малко-малко на истината ще отговори. Ние чакаме.

свещ. Вас. Яковъ

възбужда въ сърцата на всички ни истинско празнично настроение. И днесъ още азъ си спомнямъ думитѣ на свещеника въ неговата проповѣдъ: „Коледа, това е едно истинско вътрешно и външно прераждане за всѣки християнинъ! Тогава, следъ отпускъ на църква, ние излизаме вънъ на църковния площадъ, където е поставена още по-голяма, по-величествена и по-украсена Коледа елха, цѣлата облѣна въ не-земна свѣтлина и се нареждаме около нея. И когато музиката зазвирва, придружена отъ църковния хоръ: „Тиха нощъ, свѣта нощъ, отъ небето долитатъ ангелски гласове“... ние всички стоиме приковани и слушахме въ захласъ, а високо надъ насъ, небето е ясно-синьо, изпъстрено съ хиляди звезди и като че ли, наистина, току ще се явятъ небеснитѣ вестители, съ своята ангелска пѣсенъ: „Богъ се роди тази вечеръ“...

Тогава ние, изпълнени съ една не-земна духовна радостъ, бавно и тихо се отправяме къмъ дома, където вечеряме предъ малката си домашна елхичка. И когато започватъ да се разпредѣлятъ коледнитѣ подарѣци, ние запалваме свѣщичитѣ на елхата и запѣваме наши тѣ хубави коледни пѣсни.

Мили ми приятели, вие не можете да си представите колко е хубаво всичко това! Азъ нѣмамъ перото на писателя, четката на художника или сентименталния усетъ на поета за да ви разкажа всичко това, но единъ денъ, когато отново настане по земята очаквания миръ, тогава, дано ви сподоби Всевишния съ това щастие, да видите всичко това съ собственитѣ си очи и да го преживѣте въ собственитѣ си души.

Коледа! И тая година, както и много други Коледи, азъ съмъ далечъ отъ своя роденъ край и домашно огнище. Но сега е война, ние сме посветили живота си на своята любима Родина и съ готовностъ жертвуваме тѣзи щастливи коледни часове за тържеството на най-великия идеалъ на цѣлото човѣчество, когато ще настѣпи истинския миръ на земята, който вѣченъ миръ ще донесе щастие и радостъ на всѣки домъ — презъ бѣднитѣ Коледи.

Въ тая тиха свѣта нощъ, моята мисль се отнася за хубавитѣ Коледи въ моята Родина и за тая, която прекарахъ миналата година всрѣдъ васъ, съ утѣхата и надеждата, че идната Коледа, всѣки ще я прекара въ своя си домъ, тъй както Богъ е отредилъ, защото бездруго — желаниятъ миръ ще дойде — чрезъ нашето търпение, воля и храбростъ.

Като Ви благодаря още веднажъ за хубавия коледенъ подарѣкъ, желая Ви отъ сърдце да прекарате най-щастливо Вашата — българската Коледа.

Фрицъ Клеменсъ

Стилизирайлъ: Цвѣтанъ Георгиевъ

Изъ Живота на епархията

Никулденъ

Тази година, празникът на българските моряци и рибари се отпразднува по особено тържествен начин. Присъствието на Министъра на железниците г. Радославов, началници на отделения от същото Министерство, много високопоставени гости от София, Русе и Българското море, свидетелствуваше, че вече самото правителство, отзовавайки се на общото разбиране и значение на този празник, го обявява за общ морски народен празник — свързан с родното море и с моряшките съсловия, които играят такава голяма роля в нашия икономически и национален живот.

Още в навечерието на празника, настроението бѣ повишено, а общия ентузиазъм твърде голям. Моряците украсиха църквата „св. Николай“ с зеленина и с моряшките знамена, надъ които гордо се развѣваха два големи български трицветника, като съ това тѣ изразиха своята най-голяма почит къмъ великия Божий угодникъ и любимъ покровителъ на всички моряци по света — св. Николай Чудотворецъ.

Въ петък вечерта на бдението, както и въ сѣботата сутринта на св. Литургия, храма бѣше препълненъ отъ богомолци — близки на нашите моряци и рибари. Службата, която се извърши отъ Протоиерей Икономовъ въ съслужение на много енорийски свещеници, бѣше тържествена. Младият семинарист Константинъ п. Икономовъ произнесе хубаво незабвено слово, въ което описа дейността и живота на св. Николая Чудотворца, като на края проповѣдникътъ призова Божия светия сугуба да излѣе своето покровителство надъ нашите моряци и рибари, които работятъ при толкова тежки и сурови условия, всрѣдъ безкрайната ширъ на Черно море, за да изкарватъ своята прехрана и насѣщия на своите семейства.

Храмътъ бѣше твърде малъкъ за да побере хилядното множество, поради което панихидата и молебна се извършиха вънъ — на църковния площадъ, въ присъствието на г-на Министера и на всички официални лица, съ западени вошеници въ ржце. Цѣлото тържество се предаваше по радио Варна, а многото фото-репортери и представители на „българския свѣтовен прегледъ“ използваха да сниматъ по-хубавите моменти.

Нашият редакторъ Протоиерей П. Икономовъ произнесе вдъхновено патриотично слово, „за подвига на нашите смѣли моряци, за тяхната саможертва, за тяхното неограничено дѣло — да разнасятъ благата на плодородната българска земя по всички краища на свѣта и да развѣватъ гордо българския трибагренникъ изъ всички по-големи свѣтови пристанища. Морското дѣло у насъ навлиза вече въ нова фаза на развитие, тъй като граници на Велика и Обединена България се кпчатъ отъ дее морета и една отъ най-големите европейски рѣки — Дунава. Провидението откри нова страница въ историята на морското дѣло въ България и това дѣло вече става за насъ българите — общо национално. Бждете достойни приемници на вашите предшественици и запишете още по-големи постижения въ историята на търговската ни и военна морска слава“.

Следъ свършване на панихидата и молебна — моряците, рибарите и работниците отъ корабостроителницата, дефилираха въ стройни редове предъ г-на Министера и официалните лица, като съ своите твърди стѣпки и високъ бодър духъ доказаха, че тѣ сж готови на най-велики жертви, за да доразвиятъ морското дѣло у насъ, за слава на Отечеството ни.

На обѣдъ, Бълг. пар. д-ство даде

братска моряшка трапеза, на която празнуващите бѣха сърдечно поздравени отъ г-на Министъра отъ името на българското правителство, съ обещание, че тѣ винаги ще бждатъ подкрепяни въ техните добри и полезни за държавата ни мѣроприятия.

Така завърши този великъ националенъ морски празникъ — денътъ Никулденъ.

Репортажъ отъ Цвѣтанъ Георгиевъ

Християнска вечеръ въ с. Дълагополъ, Провадийско

По традиция, въ годината единъ или два пжти, прав. хр. б-ство „св. Климентъ Охридски“ дава духовна храна на християните въ селото ни. И тази година на 19 т. м. подъ умѣлото ръководство на свещ. Владимиръ п. Емануиловъ и съ ценното съдействие на г-да учителитъ, подготви се и се даде религиозната пиеска „Майчино сърдце“, която бѣ изнесена отъ малките артистиченици съ блѣстящъ успѣхъ. Презъ време на играта публиката съ развѣлнувани сърдца и души ги възнаграждаваше съ бурни ржкоплѣскания. На края, свещ. Владимиръ п. Емануиловъ говори за вѣрата и любовта ни въ Бога, като прикани мало и голѣмо да застанатъ подъ спасителното знаме на Богочовѣка Христа.

Редакцията поздравява малките артисти за проявената отъ тяхъ апостолска ревностъ, а на всички сътрудници г-да учители и енор. свещеник — изказва благодарността на родната църква. Очакваме да ни зарадватъ съ още по-хубава и по-тържествена подобна „християнска вечеръ“ въ селото ви.

Вестъ отъ Каварна

Ученическите безплатни трапезарии въ Каварна бѣха открити отъ първи декемврий. При откриването на трапезарията при църк. „Усп. Пр. Богородици“ присѣтствуваха всички официални лица на града на чело съ кмета на града. Следъ отслужването на водосвета свещ. Нинчевъ произнесе кратко съдържателно слово, за значението на християнското добротворство и любовъ. Отговори кмета на града, който обеща пълната материална и морална подкрепа на тия богоугодни заведения. Въ трапезарията се хранятъ надъ 50 бедни деца.

Денътъ на християнската младежъ бѣ чествуванъ съ голѣма тържественостъ. Устроени бѣха беседи предъ всички ученици, а на самия денъ бѣ устроена хубава забава, на която присѣтствуваха много граждани и ученици. За празника говори свещ. Илия Нинчевъ. Отъ денъ на денъ религиозното чувство се повдига и младежътъ поема пжтя къмъ Христа. За Коледа се готвятъ отъ братствата вечеринки.

Църковното настоятелство при храма св. Димитъръ въ с. Мировци, Ново-пазарско изказва сърдечна благодарностъ на християните: д-ръ Ал. Минчевъ и П. Армянковъ, дали по 500 лв., Ст. п. Каралъмовъ, Л. Христова, Д. Хубчевъ, Ил. Георгиевъ, С. Драгневъ и Ц. Балкански дали по 200 лв. и Ил. Василевъ, Н. Хр. Корменски, П. Пеневски и д-ръ Р. Семерджиевъ — дали по 150 лв. за покупка на покривка за св. Престолъ на църквата.

Благодаря сжко така сърдечно и на Стефанъ и Илия Цвѣткови за подарените отъ тяхъ дискусъ, звездица и теплота на стойностъ 1340 лева.

Тѣзи нови църковни утвари бѣха осветени отъ енор. свещ. Симеонъ Василевъ, въ присѣтствието на всички дарители и много богомолци, както и при участието на цѣлото Търговско сдружение, което празнуваше на този денъ своя патриотиченъ празникъ. Съ хубави думи енор. свещ. благодари на дарители и отслужи благодарственъ мо-

Св. мъченикъ Архидяконъ Стефанъ

(продължение отъ 2 стр.)

свидетели изболеченъ и безъ защитници осжденъ. И при все това, той пакъ имъ прости.

Прочее, всички които сте пострадали несправедливо, всички които сте били безсрамно наклеветени, всички които сте получили за отплата злото, вие, озлочестените и огорчени отъ вашите близки, вие, съ нараненитъ сърдца и души отъ човѣшката злоба, всички вземете примѣръ отъ подвига на великия мъченикъ св. Архидяконъ Стефана и отъ него се поучете.

Той бѣ повече, отколкото може да бжде човѣкъ на тази грѣшна земя, защото въ момента, когато фанатизирания народъ го убиваше съ камъни, той ги благославяше и обсипваше съ любовъ, като се молѣше за тяхъ. Колко велики сж чудесата на любовта! Ние не принадлежимъ вече на себе си, а на Бога, чието дѣло вършимъ, чието име славимъ.

Ето какви мисли буди у насъ — трагичната смъртъ на св. Архидяконъ Стефана. Да се проникнемъ отъ неговия примѣръ и да се постараемъ да го последваме, презъ останалите дни — отъ живота си.

Рождението на Исуса Христа

(продължение отъ 7 стр.)

Тая истина, Той утвърди съ своето възкресение, като съ смъртта Си смъртта победи и даде животъ вѣченъ на всички ония, които повѣрваха въ Него и се кръстиха.

Рождението по плътъ на Исуса Христа превъзхожда нашето рождение.

Който желае следъ земния си животъ да заживѣе вѣченъ животъ, нека отиде при Витлеемскитъ ясли и оттамъ да се научи на онова, което е необходимо и гарантира това, което копѣемъ всички: да видимъ Бога и при Него да останемъ. Това пожелаваме на нашите читатели.

Свещ. Йорд. Свѣтославовъ

лебенъ за здравето на всички. Дано Всевишниятъ сугуба излѣе Своята благодатъ надъ всички, които отъ сърдце обичатъ родната църква.

На 26 декемврий 1942 г. вечерта селото ни преживѣ истинска духовна радостъ. По настояването на общинската власт и християните въ селото, енорийскиятъ ни свещеникъ Владимиръ п. Емануиловъ държа въ салона на гимназията религиозна сказка на тема: „Какъвъ ще бжде живота на човѣка безъ Бога и църквата“.

Църковното н-ство въ с. Комарево, Провадийско, изказва своята голѣма благодарностъ на г. г. кмета на с. Блъсково Колю Константиновъ, секр.-бирника Филчо Николовъ, общинския съветъ и на км. намѣстникъ въ с. Комарево Велико Николовъ за отпусната отъ тяхъ помощъ отъ 120,000 лв. за строежъ на новъ храмъ въ селото. Помощта е гласувана отъ общ. бюджетъ за 1942 год. Затова щедро и тъй навременно дарение, признакъ на благочестиво християнско настроение и високо патриотично чувство, църковното н-ство вседушевно молитствува всеподателя Бога да дарува здраве, сили и животъ на отзивчивите дарители, съ пожелания синаги така ревностно да подкрепятъ нуждите на родната църква.

А редакцията посочва Почитаемия общински съветъ начело съ родолюбивия г-нъ кметъ и секр. бирникъ на с. Блъсково, като примѣръ за подражание на всички управници на българските села, въ които дори и следъ 60 години свобода — нѣма църковни сгради,

Хроника

НЕГОВО Високопреосвещенство Епархийскиятъ Архидяконъ г. г. Иосифъ, който дълги дни участвува въ заседанията на св. Синодъ въ пленъ съставъ, на 29 XII 1942 година се завърна въ престолния си гр. Варна.

Съ настоящия брой въ „Християнска защита“ встъпва въ седмата си годишнина, като Редакцията е напълно увѣрена, че върши една твърде полезна народно-църковна работа, достатъчно ценена и насърчавана отъ нашите читатели-християни и всички родолюбиви българи, които искрено обичатъ родната православна църква, която никога не е изневѣрила на българския народъ.

Насърчени отъ този добър примѣръ и голѣмото съдействие на нашия любимъ Архидяконъ, ние и презъ 1943 година ще продължимъ съ сжщата ревностъ и упоритостъ да бранимъ вѣрата си и да бждемъ искрени събеседници съ многобройните си читатели.

На всички наши сътрудници, читатели и приятели Редакцията честити новата 1943 година и Свѣтанитъ Христови Празници. Нека Богъ имъ даде крепко здраве и честитъ животъ, като излѣе надъ тяхъ и надъ семействата имъ Своите благодатни дарове. Молитствуваме отъ Бога, новата 1943 година да бжде мироносителна година — за радостъ и утеха на цѣлото човѣчество.

Молимъ абонатите ни, които не сж отъ Варненско-преславската епархия, които не сж си платили още абонамента за миналата 1942 година, да сторятъ това, като изпратятъ 20 лв. въ пощенски или гербови марки. Вестникъ сж издържа само отъ своя твърде малка абонаментъ.

Поради заскѣпване на хартия и работната ржка, абонамента на вестника за 1943 год. става отъ 20 на 30 лв. И все пакъ нашия епархийски органъ „Хр. защита“ е най-евтиния вестникъ въ България.

Отъ 1 I. 1943 год. за администраторъ, коректоръ и експедиторъ на вестника „Християнска защита“ е назначенъ г-нъ Цвѣтанъ Георгиевъ, който е известенъ съ своята ревностъ и усърдие работникъ на Божия виноградъ.

Редакцията като го поздравява, пожелава му най-ползотворна дейностъ около тая хубава наша църковно-народна трибуна.

Молимъ всички секретари-касири и настоятели на вестника веднага да се отчетатъ, за да можемъ безъ всякакви прѣтѣснения да продължимъ работата си.

По молбата на читателите редакцията открива новъ отдѣлъ въ вестника, а именно: „въпроси и отговори“. Молимъ читателите, духовни и миряни, да ни задаватъ въпроси и да следятъ отговорите ни. Предупреждаваме да на политически и несериозни въпроси не ще отговаряме.

Настоящия двоевъ брой по случай Христовитъ празници, пращаме на всички стари и нови абонати. Които не желаятъ да получаватъ вестника, нека ни го върнатъ, следъ като го прочетатъ. А ония, които задържатъ, ще считаме за абонати за презъ 1943 година.

Поради липса на мѣсто, хубавата дописка за забавата на студентите въ с. Новиградецъ ще помѣстимъ въ следния брой.

свещените сводове на които да бждатъ огласяни отъ молитвата и понопѣванията на родния православенъ свещеникъ. Хвала Ви, г. кметъ хвала и на Вашите сътрудници!

Печатница А. Пъндъклийска - Варна
ул. Панагюрище 4
Телеф. 23-10